

Cuvânt din partea autorului:

În actuala criză globală, vă fac această carte cadou, în forma ei digitală.

Cei care o doresc în format fizic (tipărit), o pot primi comandând-o pe www.georgesimion.ro.

Mai mult ca oricând, actuala criză ne demonstrează că națiunile și forma lor actuală de organizare, statele, sunt cât se poate de actuale. Cei care împărtășesc ideile expuse în carte (Credință, Libertate, Familie și Națiune), se pot alătura în aceste zile LUPTEI DREPTE pentru demnitatea națiunii române, venind în **Alianța pentru Unirea Românilor**, mișcare care va guverna și elibera #ROMÂNIA!

Toate paginile utile aici: <https://linktr.ee/GeorgeSimion>

Abonare | Distribuie | Like

CUM I-AM CUNOSCUȚ
PE KLAUS IOHANNIS,
DAN BARNA, TRAIAN
BĂSESCU ȘI ION ILIESCU

GEORGE SIMION

LETRAS

Scrie. Publică.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SIMION, GEORGE

**Cum i-am cunoscut pe Klaus Iohannis, Dan Barna,
Traian Băsescu și Ion Iliescu / George Simion. -**

Snagov : Letras, 2019

ISBN 978-606-8935-60-7

32

Copyright 2019 George Simion
Copyright 2019 Editura LETRAS Toate
drepturile rezervate.

Publicat de Letras www.letras.ro
Distribuit de www.piatadecarte.net
Contact editura: edituraletras@piatadecarte.com.ro
contact@letras.ro Această carte este protejată de
legea dreptului de autor.

Din respect pentru autorul cărții, folosiți-o pentru uzul
personal. Puteți reproduce extrase din această carte în limita
a 300 de cuvinte, pe site-ul, blogul dvs., în rețelele sociale,
folosind întotdeauna semnele citării, urmate de titlul cărții
**Cum i-am cunoscut pe Klaus Iohannis, Dan Barna, Traian
Băsescu și Ion Iliescu**, de numele autorului, **George Simion**,
și un link către www.georgesimion.ro.

*Scriu aceste rânduri după o campanie
electorală grea, pentru Parlamentul
European. E prima la care particip, forțat mai*

*mult de împrejurări decât mânat de dorința
unei afirmări publice.*

*Suntem înainte de alegerile prezidențiale,
unde nu găsesc pe cine să votez: liderii
acestei națiuni par că lipsesc cu desăvârșire.
În ajunul alegerii șefului statului, îmi trec prin
față figurile triste din politica românească pe
care le-am cunoscut, personal sau la o
distanță de doi metri.*

*Are România noastră viitor? Și dacă da, care
este acela? În ce măsură actualul stat
ROMÂNIA este apărător al națiunii române?
Întrebări la care încerc să răspund în această
lucrare, scrisă pentru cei grăbiți, care nu au
vreme să urce treptele limbajului sobru și, de
multe ori, prefăcut...*

SUNT CÂMPIILE NOASTRE ȘI MUNȚII TOT AI NOȘTRI

Acum zece ani, îi duceam lumânări „părintelui spiritual” al republicii post-decembriste ROMÂNIA, Ion Iliescu, de ziua lui de naștere. Acolo intuiam eu, la vârsta de 22 de ani, că este originea răului abătut asupra acestei palme de pământ. După sute de cărți citite, mii de călătorii făcute și zeci de mii de oameni pe care i-am cunoscut de atunci, am ajuns să împart vina în două: un sistem bolnav, anti-național, care nu face decât să îi blocheze și să îi elimine pe cei care i se opun, pe de o parte, și incapacitatea noastră de a ne uni și de a vedea dincolo de perdelele de fum aruncate de sistem, pe cealaltă parte. Nu ne mai suntem propriii noștri stăpâni, cam de mult, iar legăturile cu pământul și cu cerul ne sunt tăiate intenționat. *Am ajuns slabi, și de aia ne conduc alții*, ar spune Adi, un prieten care cântă hiphop.

Dezastrul din politica românească nu a început cu alegerile din 2016, nici cu Dragnea și nici cu Uniunea Social Liberală, în 2011. A început cu neaplicarea lustrației în primele mandate legislative după Revoluția din 1989. Prima echipă de lideri postceaușiști care au dat tonul "noului" sistem politic erau, așa cum zicea și vechiul kominternist Brucan, oameni politici cu experiență, care cunoșteau "mersul trenurilor" și care se aflau în gară atunci când a sosit trenul Revoluției. Iar puterea reală, din ce în ce mai camuflată, a rămas în continuare la ei, oameni fără țară, fără idealuri, doar cu misiuni.

Partidele politice din România sunt aceleași, în ultimii 30 de ani, care au produs dezastrul: românii au luat drumul exilului, ne-au vândut bogățiile subsolului pe nimic, ne-au ras pădurile, agricultura și mineritul s-au prăbușit, ciobanii nu au unde să-și pască turmele, iar țăranii își dau laptele la porci, suntem furați la gaz și curent electric, nu avem autostrăzi, presa este intoxicată de propagandă, încă nu avem locuri în spitale pentru marii arși, nu ne cinstim eroii și istoria, nu susținem capitalul românesc, nu ne sprijinim sportivii, artiștii, olimpicii sau inventatorii și ne-am rupt de valorile istorice pe care s-a clădit națiunea română.

Ca să fac un inventar, cu siguranță nu exhaustiv, după 30 de ani de „reformă”, România, republica celor 41 de județe din prezent:

1. Aproape a încetat să mai aibă vreo formă de suveranitate, aceasta reducându-se doar la funcția de prelevare fiscală. Este un stat captiv unui sistem de clică politică manipulabil de către forțe cu capabilități superioare intelectuale, organizatorice, cu voință comercială sau națională.
2. Suntem singura națiune fără proiect de țară, aspect care pune în pericol în fiecare zi resursa umană, industrială, energetică, culturală, agricolă.
3. Cetățenii români sunt siliți să plece *în bejenie în masă* din țară, ca în condiții de război, românii fiind a doua comunitate națională pusă pe drumuri după sirieni.

4. Avem cei mai săraci salariați din Europa, fiind a doua cea mai săracă țară din U.E., cu o rată a sărăciei aproape dublă față de medie.
5. Cetățenii de etnie română sunt discriminați pe criterii etnice chiar în inima României.
6. În momentul de față statul nu mai are aproape nicio pârgă de acțiune suverană în economie, educație, administrație.
7. Din cauza neglijării criminale a infrastructurii și a relei politici fiscale, provinciile României sunt mai separate ca oricând. Astăzi, Cluj-Napoca este mai conectat la Budapesta decât la București, iar trenul de la București la Buzău merge mai încet decât în Al Doilea Război Mondial. Avem cea mai mare mortalitate pe șosele din Europa.
8. Țăranii sunt în pragul extincției prin vânzarea terenurilor către speculatori, prin lipsa utilajului agricol, lipsa completă de susținere a producției asociative și a gospodăriei țărănești, a emigrației masive. După 45 de ani de comunism și 30 de ani de tranziție haotică și agresivă, țăranii sunt pe cale de dispariție în România. Din datele noastre, mai bine de jumătate din cele 4 milioane de familii de țărani din 1989, au dispărut.
9. Familia, stâlp al statului, al ordinii sociale, este supusă unei agresiuni fără precedent, neîntâlnită nici în epoca comunistă, atunci când țăranimea și familia erau

considerate cele mai anticomuniste elemente, alături de clerici și intelectuali.

10. Maternitatea se află într-un grav impas. Mama nu mai este sigură că își vrea pruncii, avem cea mai mare rată a avorturilor din U.E. și, când și-i acceptă, are cele mai puține mijloace de a și-i apăra. Avem cea mai mare mortalitate infantilă din U.E.
11. Economia este profund dezechilibrată, departe de potențial și configurată să contribuie la produsul național brut al altora. Practic, România are o economie de război, de pradă, fiind principalul motiv pentru care mai bine de jumătate din forța de muncă a emigrat în ultimii 25 de ani, în cadrul celui mai amplu proces de părăsire a unei țări europene înregistrat în epoca modernă!
12. Avem cei mai slabi indicatori la sănătate din U.E. în aproape toate categoriile. În special mortalitatea infantilă, mortalitatea la naștere, rata TBC etc. Sistemul nostru sanitar este construit în disprețul actului medical.
13. Orașele noastre sunt un haos arhitectural și în pragul blocajului circulației mărfurilor și persoanelor. Satele sunt desfigurate stilistic sau foarte îmbătrânite, părăsite.
14. Comunitățile istorice din jurul granițelor se află în diferite faze de degradare a identității naționale, fiind puternic agresate în Ucraina, Serbia, Ungaria, Grecia, Bulgaria. Totodată, sunt neglijate în Albania, Croația,

Macedonia, Federația Rusă, Kazahstan. Proiectele din România destinate acestora sunt suprabirocratizate, gestionate de structuri dominate de incompetență, sau inexistente.

15. Pe relația cu Basarabia după 30 de ani de la Podul de Flori de pe Prut încă nu avem interconectarea principalelor elemente de infrastructură. Televiziunea Română nu este disponibilă la liber în R. Moldova, nici radioul public, iar principala limbă din audiovizual este limba rusă. Nu există o piață integrată a forței de muncă, iar o bună parte dintre basarabeni se raportează la România ca la o trambulină către Vest. În zone importante din Basarabia, România are un prestigiu scăzut.

16. Din punct de vedere al respectului internațional, România este percepută ca o remorcă a marilor puteri europene.

Dureroasă trecere în revistă! Și mai dureros este să mergi în campanie prin satele și orașele de azi ale românilor, cu un proiect prin care să redai speranța oamenilor și să găsești o populație îmbătrânită, care nu mai vrea nimic, care nu înțelege pentru ce a trudit și nu mai are încredere în nimeni. Sunt părinții și bunicii noștri, care își văd munca de o viață distrusă și care, ca noi toți, nu își mai găsesc SENSUL.

Nu am fost întotdeauna așa! Constantin Brâncoveanu a avut abilitatea de a ține în echilibru relațiile cu marile puteri ale vremii, dar asigurând totodată prosperitate pentru Țară și dăinuire pentru neam. Brâncoveanu avea propriul favorit la Marea Poartă de la Istanbul. Un alt exemplu: statul albanez

modern a fost creat prin intervenția statului român, având populația aromânească din zonă ca argument vital. Ne mai bucurăm doar când străinii ne spun de Mircea Eliade, Tristan Tzara, Helmuth Duckadam și Dacia 1300, ca în cazul președintelui

Consiliului European, polonezul Donald Tusk. Doamne-ferește să spunem noi asta, că imediat suntem catalogați drept extremiști, patriotarzi, protocroniști și câte și mai câte! Românii nu au voie să se mândrească cu cine sunt!

Eram la bunicii mei, în satul Răchitosu, comuna Garoafa din Vrancea în 1996 când l-am convins pe tataia să voteze cu „Cheia”¹. Aveam 10 ani și veneam de la București cuprins de febra schimbării. Regretatul meu bunic s-a certat cu tot satul pentru mine, ca să facă “alegerea corectă”: să voteze Emil Constantinescu. Constantinescu a eșuat lamentabil, dezamăgind un număr important de populație. Nu am mai apucat să îmi cer scuze de la tataia, nici nu cred că a pus la suflet episodul.

Dar pentru mine a fost prima dezamăgire, la nivelul

politicii. Dacă îți asumi o luptă, o duci până la capăt, nu te vaiți penibil că te-a înfrânt sistemul!

Cine e, în fond, sistemul ăsta? Indiferent de orientarea politică, în spațiul public există un consens cel puțin ciudat în abordarea temelor de interes major și mai ales în neabordarea lor! O pătură mică de privilegiați țin departe de procesul de decizie marea parte a populației, iar rezultatele se văd.

¹ așa-numita „dreaptă”, alianța CDR condusă de Emil Constantinescu, dominată de PNT-CD, din guvernarea 1996-2000

Singura preocupare: păstrarea privilegiilor și a stării de fapt actuale.

Destrămarea blocului sovietic nu a dus la o restaurare a ordinii și valorilor noastre istorice. Deși au existat condamnări formale, urmașii blocului comunist și neocomunist conduc în continuare într-un mod netransparent, fără respect pentru democrație și stat de drept. Pârghiile economice, administrative, mediatice și politice sunt în mâna unui cerc privilegiat, accesul fiind interzis pentru oamenii și grupurile cu principii și cauze profund morale, cum mă consider pe mine și cum cred că sunteți și voi, cei care citiți aceste însemnări.

Bătrânul bolșevic Iliescu nu a făcut decât să ducă mai departe republica instalată cu forța de tancurile sovietice, vopsindu-se în 1989 în democrat. El a refuzat Reîntregirea țării. Ei nu au fost în stare să îl dea jos pașnic pe Ceaușescu și au creat o baie de sânge în decembrie 1989. Dintre toate țările blocului socialist, prin încăpățânarea de a fi independenți și suverani, ne-am ales cu o conducere și mai supusă Moscovei decât în epoca lui Ceaușescu. Doar că, de data asta, nu s-au menținut la putere prin forța tancurilor, ci prin manipularea opiniei publice. Nu am cum să îi reproșez mamei mele că s-a numărat printre cei 85% dintre românii care l-au votat, democratic chipurile, pe Iliescu în 1990, dar îmi vine greu să înțeleg cum nu vede că televiziunile de azi mimează pluritatea de opinii precum o făcea odinioară TVR-ul de stat.

Cetățenii republicii Iliescu-Brucan, prin primitivismul liderilor, au fost ținuti ani buni departe de lumea civilizată, o lume care și ea, la rândul ei, este în acești ani la un pas de autodistrugere. Am fost ultima țară care a semnat un tratat

cu URSS, înainte ca această entitate să își dea obștescul sfârșit. Moluștele din vârful instituțiilor statale au mers cu "Occidentul" doar pentru că așa se trasase noua hartă a lumii și, de data asta, nu am mai căzut 90% sub dominație rusească, ca în cazul vestitului bilețel de la Yalta schimbat între Churchill și Stalin.

Eu am satisfacția morală că atunci când am putut face ceva, am făcut. Din 3 martie 2009 greșosul pelerinaj la ziua lui Iliescu nu a mai avut loc public:

La aniversarea lui Ion Iliescu n-au mai fost prezenți liderii partidului, ca altădată, ci "Noii golani" care i-au amintit de "crimele" comise.

"Ești un criminal care va plăti pentru victimele de la Revoluție și Mineriade", a fost primirea de care a avut parte Ion Iliescu din partea unui grup de tineri la aniversarea venerabilei vârste de 79 de ani. Pentru a nu-i strica momentul festiv, sepepiștii au chemat întăriri de la Jandarmerie, care i-au înhățat cu forța pe turbulenți.

"Niste pușlamale plătite", niște "legionari", a găsit rapid explicația Iliescu, iar Năstase s-a oferit slugarnic să-i fie gardă de corp. Fastul de altădată de la petrecerea de 3 martie a lipsit cu desăvârșire, majoritatea liderilor pesediști uitând de sărbătorit.

A fost cumva amuzant, ca anul următor, pe 3 martie 2010, să fiu urmărit și ascultat toată ziua, întocmai ca pe vremea Securității, care nici ea nu s-a schimbat prea mult. Dar am revenit trei luni mai târziu, în iunie 2010, să îl confrunt pe

Iliescu față în față, pentru că nu lansări de cărți ar trebui să facă criminalii neamului românesc ci, cât mai suntem și noi pe aici, să ajungă să plătească:

Evenimentul de lansare a cărții lui Ion Iliescu de la Bookfest a fost perturbat de un incident, câțiva tineri reprezentând grupul "Noii Golani", care au afișat mesaje împotriva acestuia, fiind îndepărtați de forțele de ordine ale complexului Romexpo, unul dintre ei fiind scos afară cu forța.

În debutul evenimentului organizat la Romexpo pentru lansarea cărții lui Ion Iliescu "După 20 de ani. 1989", în spațiul rezervat acestei manifestări au fost prezenți trei tineri care au arborat afișe contra fostului președinte pe care era scris: "Ion Iliescu căutat pentru furtul Revoluției din 1989". Ofițerii SPP care asigurau paza fostului președinte au îndepărtat foile, iar forțele de ordine de la Romexpo i-au scos pe tineri afară, unul dintre ei, legitimat ulterior ca George Simion, fiind îndepărtat cu forța.

Afișul arătat de cei trei tineri, alb-negru, îl înfățișează pe Ion Iliescu, deasupra portretului fiind scris: "Căutat pentru furtul Revoluției din 1989, chemarea minerilor în iunie '90, instigare la violență împotriva studenților anticomuniști, ascunderea adevărului despre mineriade".

Când tinerii au arborat mesajele, Ion Iliescu i-a acuzat de huliganism și le-a solicitat să părăsească spațiul în care avea loc evenimentul. Unul dintre tineri, legitimat ulterior ca fiind George Simion, i-a reproșat lui Ion Iliescu că nu trebuie să lanseze cărți despre istoria comunismului în România, el fiind scos cu forța de către oamenii de ordine ai complexului Romexpo. Tânărul i-a acuzat pe jandarmi și pe oamenii de ordine, după ce a fost scos afară, că îl apără pe "criminalul Iliescu". El a fost scos afară cu forța, fiind practic aproape dezbrăcat de tricou.

Poate că măcar așa mi-am cerut iertare de la bunicul meu și față de alți bunici, dar cu siguranță gesturile noastre simbolice necesitau o evoluție, către conținut, către substanță. Niciodată nu am înțeles acțiunile de protest atâta timp cât nu au și soluții, măcar elementare. Altfel,

degeaba dai jos un guvern, dacă vine altul în loc, și mai incapabil, și compus din alți câini flămânzi, manevrați de aceeași stăpâni.

CUM AM CRESCUT

Am învățat la unul dintre cele mai bune licee din București, „Gheorghe Lazăr”. De atunci și până în prezent, am contribuit la promovarea mai multor mesaje în spațiul public – pentru eroii de la Revoluție – EROII

NU MOR NICIODATĂ / RESPECT 89, pentru Reîntregirea națională – BASARABIA e ROMÂNIA, pentru salvarea unor zone importante, precum ROȘIA

MONTANĂ, pentru susținerea școlilor românești din Cernăuți sau Tiraspol, precum și pentru promovarea drepturilor românilor din județele Harghita, Covasna și Mureș. Am mers, natural, către ceea ce m-a atras.

La terminarea facultății (Administrarea Afacerilor la Universitatea din București) puteam alege să fiu orice doream să fiu. Am și profesat, în anii aceștia, de la jurnalism la marketing și comerț. Dar ceva nu era de ajuns: viața în interesul propriu cumva nu mi s-a părut niciodată suficientă, față de contribuția pe care ne-o putem aduce pentru un bine pe care îl înțeleg ca fiind unul comun, al comunității noastre, al poporului nostru.

După episodul "Iliescu", am tot căutat substanța și domeniul în care să îmi folosesc cel mai bine abilitățile. Lupta pentru unitatea românilor mi-a fost cel mai aproape de suflet, fiind o chestiune de care nu se ocupa mai nimeni și care nu exista în spațiul public.

Din 2006 până în 2011, când am înființat Platforma Unionistă Acțiunea 2012, am descoperit pe viu Basarabia, istoria care nu ni s-a predat la școală și realitățile prezente ale traumelor prin care a trecut neamul românesc. Natural, de-a lungul evenimentelor organizate, i-am adunat lângă mine pe cei cu convingeri similare și am lucrat cot la cot, mânăți de sloganul „Unirea face puterea” și de adevărul istoric „Basarabia e România”. Întotdeauna am crezut că ÎMPREUNĂ este mai bine pentru toți și fiecare dintre noi. Văzând că suntem martori ai unei politici de dezbinare care ne afectează pe toate palierele, am concluzionat că de Iliescu se vor ocupa procurorii și istoricii, iar eu mi-am spus că trebuie să facem orice ține de noi pentru a construi, nu a dărâma.

Și am construit anii ăștia, ca un maniac aproape, încât unii nu credeau că este posibil ca o mână de tineri să fie atât de eficienți. Treptat, mi-am dedicat din ce în ce mai mult din timpul și energia mea către Chișinău. Am învățat cum să crești o mișcare de la firul ierbii. De la alpinism utilitar la conferințe pe diferite tematici de interes, cărți, grupuri de lobby, studii economice și realizarea cap-coadă de sondaje de opinie², cred că m-am

² O mică paranteză, când vorbim despre sondajele de opinie și felul în care ele sunt manipulate. În România nu existau cifre privind
18
lupta de unificare cu Basarabia. Singurul precedent din ultimii ani

deprins să le fac pe toate. Așa că, în continuare, o să vă relatez experiențele avute în lupta asta pentru Basarabia. Sunt sigur acum că în orice domeniu de interes din spațiul public m-aș fi regăsit, aș fi trecut prin aproximativ aceleași lucruri.

Veri la rând am bătut satele Basarabiei pentru a explica oamenilor că trăim în minciună. Am dus tone de cărți de limbă română, am luat parte la acțiuni umanitare. Am creat de la zero o televiziune prin cablu în limba română, pentru a combate propaganda Moscovei.

Am făcut manifestații stradale, pentru a sensibiliza opinia publică. Ei bine, așa aveam să mă întâlnesc cu președintele Iohannis și cu administrația lui, în vara lui 2015. O mie de tineri basarabeni (că tot ni se spune de către propagandă că nu vor Unirea) au străbătut pe jos un drum simbolic: din Chișinău spre Țară. La București, tăcere! Iohannis a motivat că nu îi poate întâmpina pe basarabeni, pentru că avea programată o deplasare la Bruxelles. Întâlnirea respectivă a fost contramandată, așa că, în loc să vorbească celor al căror președinte era (președintele tuturor românilor), Iohannis a plecat la Sibiu! În spate a lăsat doi consilieri amețiți, care au mimit dialogul și interesul. Ni s-a promis atunci o strategie pe zona Republicii Moldova și o abordare

era o cercetare comandată de Fundația Soroș. Pentru că rezultatele erau prea optimiste la întrebarea directă nu s-au publicat (așa au considerat comandatarii). În schimb, o întrebare total neștiințifică și manipuloare a fost dată publicității: Cu cât ați fi de acord să vă scadă nivelul de trai dacă ne-am uni cu Republica Moldova. Și erau indicate și procente: 25%, 50%, 75%, etc. Faptul că 17% dintre

români au spus că sunt dispuși să le scadă nivelul de trai, mi-a dat curaj: nu au murit românii! Cât despre felul în care se manipulează opinia publică: e la ordinea zilei și nu putem decât să înțelegem fenomenul și să fim mai deștepți și mai puternici decât cei care nu ne vor binele. serioasă, strategică, a subiectului, că doar Unirea nu se face așa, peste noapte, ci pe baze solide. Asta ni s-a tot promis, de fapt, personal și public, în toți acești ani, dinspre Iohannis și am rămas cu promisiunile.

Într-un soare torid, în luna iulie, frații mei au așteptat să le fie permis să viziteze Palatul Cotroceni, o slabă consolare că președintele nu a vrut să îi vadă. Nu s-au găsit scaune pentru ei, așa că au trebuit să stea pe podea, după un drum istovitor, străbătut tocmai pentru a arăta Țării că ei există. Promisiunea la dialog dinspre administrația de la Cotroceni condusă atunci de un greșos domn Mihalache (astăzi ambasador în Londra) nu s-a concretizat în lunile care au urmat. Ca să ne primească totuși, am organizat în fața administrației prezidențiale un flashmob, venind, de această dată, cu o sută de scaune de acasă, ca să nu mai pățim surprize.

Am înghițit în sec atunci și am simțit gustul amar al înfrângerii. Nu aveam voie să deznădăjduiesc, pentru că i-aș fi descurajat și pe cei mai temerari dintre ai noștri, care erau gata să meargă pe jos și până la capătul lumii pentru a reuși să dea jos pașnic ceea ce alții au pus cu armele: granița nedreaptă de la Prut, în mijlocul unei națiuni altădată viteze. Nu avea să fie pentru ultima oară când am înghițit în sec.

Un an mai târziu, pe fondul tragediei de la Colectiv, un val mare de emoție, Iohannis și-a pus "guvernul lui": teoretic, emanația acelor zile de revoltă, cum și Iliescu a fost emanația

Revoluției. Întâlnirea pe subiectul Basarabiei, pe care trebuia să o am în februarie 2016 cu Cioloș, a fost anulată în ultimul moment. În luna aprilie a lui 2016, au acceptat invitația noastră de a veni la

București, în Palatul Parlamentului, 450 de primari din Republica Moldova, jumătate din numărul total, pentru a se înfrăți cu primari din România și a pune bazele unui mecanism serios de cooperare reală. Premierul a refuzat prezența, dar nu numai atât: a interzis tuturor membrilor din Guvern să participe. Singurul care confirmase prezența, ministrul Telecomunicațiilor, Marius Bostan, ne-a transmis un SMS scurt: „Nu mai pot veni. Vă zic mai încolo de ce”. Să ai jumătate din aleșii direcți ai cetățenilor de peste Prut în București și să nu le transmiți un mesaj, asta da trădare!

Ca să putem ajunge să dialogăm cu partidele politice de la București, pentru a le pune la aceeași masă în dosarul Reîntregirii naționale, a trebuit, literalmente, să stăm în cap. Am făcut o manifestație la București, la care au participat 10 000 de persoane, în octombrie 2016. Pentru că aveam autorizație și ne asumasem organizarea, iar Primăria decisese să își bată joc de traseul cerut de noi, jandarmii m-au săltat pe mine și m-au cadorisit cu o amendă de 3 000 de lei. Nota bene: în București, din 2012 până în prezent, au loc manifestații fără nicio autorizație, fără organizatori cunoscuți, în care nu mai este amendat și săltat nimeni, legea funcționând selectiv! Ne-am așezat corturile în Piața Universității și am spus că nu plecăm până nu abordăm cu decidenții politici tema Basarabiei, care pentru noi e una vitală. Mai mult sub presiunea televiziunilor, am intrat la dialog cu toți, pentru a scoate subiectul de unde era băgat: sub preș, la

index, precum, în perioada comunistă, cărțile care nu treceau de cenzură. Cioloș a spus că nu poate discuta subiectul, pentru că este numai temporar în Palatul Victoria. Iohannis a recidivat față de noi, certând practic partidele pentru că ne-au primit la dialog: *„Klaus Iohannis a criticat partidele care au salutat mitingul în "nota populist electoralistă" din București și a spus că "acest deziderat (al unirii) nu poate fi atins decât într-o abordare de lungă durată".*”.

Desigur, se pune problema: CÂT DE LUNGĂ?

Pe lângă forța jandarmilor, cu care eram familiarizat, atunci am simțit ce înseamnă și forța vectorilor de opinie și mass-mediei, care pretinde a fi de calitate. Din singurii care reprezentam acest curent de Unire, am devenit “așa-ziși unioniști”. Titlul din gazeta respectabilă pentru mine, până în acel moment, fusese schimbat special la ordinul redactorului șef. La o televiziune tot “de calitate”, din organizator am devenit “instigator”. Când am cerut drept la replică, am fost titrat pe ecrane: “unul dintre instigatori”. Nimerisem în războiul dintre clanurile care se băteau pe putere, deci pe controlul republicii numite România. Au forța de manipulare necesară ca să îl portretizeze și pe Ișus în Baraba și îi deranasem că am făcut să aibă rezonanță un subiect altminteri interzis pe agenda publică.

Așa l-am cunoscut eu pe Klaus Iohannis. Nici nu am mai insistat ulterior pentru vreo deschidere din partea lui, pentru că mi-au fost suficiente câte văzusem și, mai ales, consiliera pe care a avut-o în acești ani pentru zona românilor din afara granițelor, Sandra Pralong. Nu aș spune că este ne bună pentru a nu fi atras într-un proces, dar fiecare dintre voi

cunoașteți că până și colegii ei consilieri își dau ghionturi și zâmbesc complice când o văd. Este unul din cei unsprezece consilieri de stat ai președintelui României, iar meritul care probabil a recomandat-o pe acest post (pe care l-a mai deținut și în timpul mandatului lui Emil Constantinescu) este înființarea în România a Fundației Soros pentru o „societate deschisă”.

Cât despre Iohannis, nu voi înțelege niciodată de ce nu este tratat cu aceeași măsură cu care sunt tratați și ceilalți guvernanți ai zilelor noastre:

La trei zile de la declarația privind „cele două popoare”, românii și moldovenii, președintele Klaus Iohannis încearcă să dregă busuiocul. Președintele a declarat, vineri, că nu ar fi spus „popoare diferite”, ci națiuni diferite: „Nu, am spus că suntem națiuni diferite, nu popoare diferite. Sunt sigur!”

Transcrierea îl contrazice, însă! Întrebare: „E vorba de Unirea cu R. Moldova. De ce nu s-a făcut în Anul Centenar și de ce nu s-a încercat nimic? Doar numărul doi a vorbit ceva, însă foarte neclar, și nimeni nu a încercat să facă ceva, un referendum. Parlamentul, sunt convins, nu va vota niciodată această Unire și de asta vă întreb pe dumneavoastră de ce și când va fi posibil să facem acest referendum, să ne unim cu Moldova?”

Răspunsul lui Klaus Iohannis: „Atunci când ambele popoare vor hotărî că vor acest lucru, atunci se va întâmpla”.

Quod erat demonstrandum...

O REPUBLICĂ CONDUSĂ DE OAMENI MICI

Am construit până când am epuizat toate lucrurile pe care le puteam face ca și mișcare civică. De fiecare dată, statul român se ferea explicit să fie asociat în vreun fel cu noi, de parcă noi aveam vreo boală contagioasă, nu ei. Nu am obținut în anii ăștia vreo finanțare a proiectelor noastre ca organizație, deși am făcut lucrurile la o amploare care, numai auzind-o, îi sperie pe unii. Doar în programul “Cunoaște-ți Țara”, destinat celor de peste Prut care nu mai văzuseră niciodată România am reușit să aducem 70 000 de oameni din Republica Moldova pe o perioadă de câte trei zile în diverse județe, la diferite obiective. Și am făcut-o prin (tot) timpul și priceperea noastră și prin oameni care au înțeles cauza pentru care ne luptăm: ROMÂNIA.

Boala asta a sistemului, care îi avertiza ca nu cumva să se implice cu “unioniștii,” a prins uneori dimensiuni hilare, potențată de micimea și lașitatea unor indivizi.

Nicolae-Daniel Popescu, proaspăt deputat USR, care anterior se lăuda prin Londra cu tricourile „Basarabia e România” de pe el, abordat de noi pe holurile Parlamentului pentru aderarea în grupul intraparlamentar pe care îl creasem („Prietenii Unirii”), mi-a zis, cu greață, că el acum este demnitar al statului român și nu își mai poate asuma un asemenea mesaj.

Unul dintre acești oameni mici, Cristian Preda, unul din intelectualii lui Bănescu, anti-național până în măduva oaselor, fugea de noi când i-am propus în 2014, să semneze Pactul pentru Basarabia, oferit spre susținere candidaților la alegerile europarlamentare. Când spun fugea, mă refer la sensul propriu al cuvântului: o luase efectiv la sănătoasa pe stradă, când a auzit că e vorba despre Unire. Omul se autopropune, în anii aceștia, nici mai mult nici mai puțin, decât ministru de externe!

Nu toți au fost atât de lași. Cu o parte dintre ei am putut lucra în grupul acesta („Prietenii Unirii”), care cuprindea parlamentari de la toate partidele, și chiar am obținut victorii de etapă. Un astfel de demers ne-a reușit în 2015 când am eliminat necesitatea deținerii de pașaport la trecerea Prutului, în momentul în care mai nimeni din România nu mai avea pașapoarte, pentru că oriunde în Europa mergeam cu buletinul. Și asta a făcut ca, în anii următori, România să fie principalul partener economic al Republicii Moldova și românii să fie pe primul loc în topul turiștilor din statul de peste Prut.

Reține cine te deține

Dar cine e, în fond, sistemul ăsta, întreb iarăși?

În mediile de comunicare publice nu se vorbește despre asta deși, pe la colțuri toți o știu. Naivii cred și acum, în 2019, că România este condusă de Iohannis și Dăncilă. Dragnea a băgat resurse enorme pentru a părea anti-sistem prin celebra

sintagmă “statul paralel”. Dar nu a fost deloc credibil, el fiind cât se poate de integrat și ridicat în ierarhia statală de acest sistem. De fapt, nu încerca decât să apeleze la vechile paradigme: “membrii de partid contra securiști” sau “securiști buni, patrioți contra securiști răi”. Nu mai putem vorbi astăzi de perpetuarea unei ideologii comuniste, cel mult neo-marxiste, la anumite partide, dar putem vorbi, cu siguranță, de perpetuarea aceluiași sistem consolidat în anii '90 de FSN. La fel se face politica și astăzi, prin intermediul grupurilor de interese și urmărind strict interesul personal. La fel se intră în politica și astăzi, prin ucenicii rușinoase și ascensiuni nemeritate, și se continuă cu contracte din banii publici, borcanul cu miere unde oameni din absolut toate partidele au băgat mâna până la cot. Cu voia cui? A fostei securități, transformate în pol de putere și împărțită în zeci de zone. Asta se întâmplă conspirat, fără ca măcar românii să aibă idee. Manipularea opiniei publice merge extraordinar, iar scandalurile, precum cel de la Hexi Pharma sau din Caracal, vin să tulbure numai foarte puțin conducerea nevăzută a statului român. Marea lor problemă este că șandramaua formată prin impostură scârțâie din toate încheieturile și se duce de râpă. Marea noastră problemă e că ne duce și pe noi, ca popor odată cu ea: suntem blocați în labirintul sistemului post-comunist care nu produce nici reforme, nici oameni competenți și căruia îi lipsește cu desăvârșire o strategie de poziționare pe termen lung, un proiect de țară.

Corupția este una dintre marile probleme ale republicii România, dar corupție există peste tot și este, de obicei, direct proporțională cu resursele disponibile. Iar noi suntem dolidora de resurse. În România, corupția este doar o parte a jafului anti-

național din ultimii 30 de ani. Ceea ce ne distruge pe noi, ca țară, este promovarea incompetenței și a non-valorilor în poziții-cheie din sistemul politic, în administrația publică, în instituțiile de învățământ și cercetare ș.a.m.d. Democrația și transparența chiar ajung să fie lucruri importante având în vedere că în acest moment nu știm dacă chiar votul popular este cel care decide numele viitorului președinte al țării sau dacă el este numit în cancelariile internaționale sau în sufrageria unor mai-mari ai zilei.

Deși aparent pluripartinic, pe temele majore există un straniu consens între diferitele facțiuni ale sistemului. Nu vă gândiți că șacalii, oricât de mult s-ar urî, vor pleca de la pradă: întotdeauna vor căuta să îi marginalizeze și să îi elimine pe oamenii din afara sistemului lor.

Nu am cum să argumentez această expunere decât prin experiența proprie, prin vocea unui tânăr care s-a luptat până în pânzele albe pentru un ideal în care crede.

Pentru noi, anul 2018, împlinirea a 100 de ani de la ultima mare victorie a națiunii noastre, a jucat rolul de azimut. Nu de aceeași părere a fost sistemul, care a minimalizat și distorsionat, cât de mult a putut, sărbătoarea Marii Uniri.

Firmelor care aveau rolul de a realiza un logo pentru Centenarul Marii Uniri, li s-a dat un carnet de sarcini în care se specifica clar să nu existe nicio reprezentare teritorială a României (Mari). Să nu spunem, de fapt, despre ce e vorba cu Centenarul ăsta! Indicațiile la astfel de lucruri le dau oamenii din umbra, consilieri, numiți de servicii sau vin direct de la servicii.

Un exponent al Serviciul de Informații Externe, foarte popular printre “elita” dornică de funcții din jurul centrelor de putere, este Marius Stoian, care scria în Adevărul, cu text deschis, că ideea Unirii trebuie înăbușită pentru că are potențialul de a fi explozivă:

Marius Stoian- Centenarul cu două tăișuri

Unirea cu Republica Moldova Ideea proUnionistă va fi reîncălzită dincolo de punctul de fierbere. În acest moment, statul român nu are instrumente de a gestiona eficient situația din Republica Moldova. Și nici nu le va avea prea curând. Contextul regional și internațional nu ar permite oricum o asemenea „operațiune”. Adăugând și lipsa de apetit a majorității de dincolo de Prut față de „idealul unirii”, obținem doar o agitație periculoasă în jurul unui „proiect” utopic. România are obligații față de cetățenii săi de pe teritoriul Republicii Moldova și, din cât se poate observa, guvernele succesive de la București, de stânga sau de dreapta, au un comportament aliniat în raport cu acest angajament asumat. De asemenea, există o cooperare în plan politic pentru a facilita RM un parcurs european. Ieșirea din acești parametri nu înseamnă patriotism, ci lipsă de inteligență strategică și tactică, în cel mai bun caz. Dacă nu chiar intenție neînocentă.

De altfel, legat de Centenar, chiar rectorul Academiei SRI a dat de înțeles că sărbătorirea modestă a Centenarului

Marii Uniri ar fi fost programată la nivel înalt pentru a nu stimula naționalismul românesc.

„Le spun celor care se inflamează uneori că nu facem mai mult pentru Centenar...Centenarul trebuie sărbătorit cu maturitate, că statul s-a format pe principii solide, europene.[...] Am avut oameni de stat excepționali, dar fără ajutorul occidentului nu am fi fost unde am fi”, a spus Adrian Ivan la Adevărul Live.

Chiar personal l-am avut de înfruntat pe unul dintre zbirii acestui sistem, Iulian Fota, recunoscut în rândul presei mainstream ca fiind un fin analist, dar pe care, atunci când chiar ascuți ce spune, ajungi să te crucești.

La o emisiune rezultată în urma expulzării mele din Republica Moldova din 2015, care a fost, mai apoi, declarată ca ilegală de instanța de judecată, fusesem chemat în fața unui veritabil pluton de execuție la Realitatea TV. Nu înțelegeam: cu o seară înainte, Rareș Bogdan mă prezenta ca victima regimului de peste Prut și, a doua zi, eram în studio, în fața unui Iulian Fota și a altor invitați, care spuneau că e foarte periculos să predăm în licee și universități lecții de istorie sau să ducem cărți. Ajunsesem brusc să mi se pună în cârcă proprietăți imobiliare inventate: Oreste mă întreba despre apartamentul meu din Chișinău. Fota a decretat, la fel ca odinioară, Iliescu, că suntem precum legionarii din perioada interbelică: “Doar o diagonală le mai lipsește băieților ăștora”. De-a lungul vremii, același Fota atenționa clar că nu trebuie să fim primiți la un dialog constructiv de către factorii care, teoretic, decid:

Primirea lui George Simion, de la Acțiunea 2012, și a celorlalți de către premier, dacă se produce, este o mare greșeală, o mare eroare politică, din două puncte de vedere.

Pe de o parte, legitimăm o mișcare politică în legătură cu care, dincolo de un ideal pe care mulți dintre noi îl împărtășesc, nu știm pe cine reprezintă, cine sunt ei, cine este acest copil, George Simion, cine îi finanțează, multe alte necunoscute legate de acțiunea lor.

Ați înțeles clar ideea: sunt periculos. Acest lucru mi l-a zis unul din mogulii de presă români care fusese apelat ca să nu dea știri despre expulzarea mea.

Dacă nu aș fi teribil de nemulțumit pentru acești ani de muncă, ar trebui să râd de cât de mici sunt: același Fota spunea la un post de televiziune că nici măcar nu trebuie pronunțat cuvântul cu „U” (adică „UNIRE”). Într-un editorial, speriat de amploarea pe care acțiunile noastre o luaseră, titlul dat de Fota era: „Alo, Bucureștiul, avem o problemă! Vă recomand să nu treceți Prutul!”. Omul acesta fusese, pe vremea lui Băsescu, consilier prezidențial pe probleme de securitate, iar termenii în care vorbește sunt grăitori pentru felul în care se raportează oamenii din sistem la oricine are inițiativă proprie, de ei neînțeleasă: „Nu știi cine îl învață pe Simion, dar nu e bine ce face”.

Face Dan Barna, președintele “celui mai nou val” în politica românească numit USR, parte din acest sistem? E el un om mic? Din interacțiunile avute cu el și informațiile făcute public, pot spune cu siguranță că DA.

Eram în fața unei decizii istorice pentru mișcarea noastră, prin care Parlamentul României vota o declarație de ReUnire. Era rodul unor ani de convingere a celor pe care îi vedeam relevanți în spațiul public și de acțiuni, era un act de minimă reparație istorică față de politica ezitantă din ultima decadă, era o chestiune care puneă cât se poate de clar, din partea singurului for al statului român care o putea face, chestiunea Reîntregirii. Acesta a fost textul introdus de noi pe agenda legislativului:

Parlamentul României, constituit în Ședința solemnă la împlinirea a 100 de ani de la înfăptuirea Unirii Basarabiei cu Patria-Mamă, astăzi, 27 martie 2018:

- *consideră ca fiind pe deplin legitimă dorința acelor cetățeni ai Republicii Moldova care susțin unificarea celor două state ca o continuare firească în procesul de dezvoltare și afirmare a națiunii române și subliniem că acest act depinde de voința acestora,*

și

- *declară că România și cetățenii ei sunt și vor fi întotdeauna pregătiți să vină în întâmpinarea oricărei manifestări organice de reunificare din partea cetățenilor Republicii Moldova, ca o expresie a voinței suverane a acestora.*

Mai erau câteva ore și Declarația intra la vot. Un ultim hop aveam de trecut: comisia de politică externă, unde Barna era membru. Merg la el și îi arăt: “Va intra la vot această declarație. Ce vă rugăm, din tot sufletul, chiar dacă nu sunteți de acord, să vă abțineți, nu votați CONTRA”. Barna ia foaia în mână, aproape o trage, se uită peste cele

două paragrafe și începe să râdă: Hahaha, voi chiar credeți că așa ceva intră la vot? Bine, mă abțin, dar așa ceva nu va trece niciodată.

Barna nu a avut dreptate. Într-un moment aproape istoric, stăteam cu foaia noastră în mână la balconul Parlamentului și auzeam citindu-se Declarația. A fost unul dintre momentele când am reușit să driblăm Sistemul... În sală era prezentă toată elita României: plenul reunit al Camerei Deputaților și Senatului, Academia Română, Biserica Ortodoxă și reprezentanții celorlalte culte, familia regală. O singură absență notabilă: președintele Iohannis. Chiar și Deutsche Welle german avea să-l critice:

Declarația Parlamentului, adoptată astăzi prin vot, afirmă disponibilitatea României de a răspunde "oricărei manifestări organice de unificare din partea cetățenilor Republicii Moldova". Este în mod categoric un pas în plus față de toate declarațiile politice și deciziile parțiale care au fost luate până acum, ca de pildă condamnarea Pactului Ribbentrop-Molotov de către Parlamentul de la București în 1991. Ca act votat cu largă majoritate (au fost 19 abțineri și niciun vot împotrivă), documentul de astăzi obligă. (....) În sfârșit

s-a întâmplat astăzi ceva neobișnuit. Președintele Iohannis a boicotat manifestarea trimițând doar un mesaj. Se afla acolo "toată lumea" (fostii președinți, custodele Coroanei, patriarhul BOR, membrii ai Academiei), mai puțin președintele în exercițiu. Contează acum mai puțin conținutul mesajului care reia formula oficială cunoscută și care pune "unirea"

în termenii convergenței europene. Prim-ministrul Viorica Dăncilă spusese în definitiv același lucru, plasându-se oarecum în dezacord cu sensul declarației Parlamentului. Și alții, așa cum am văzut, au pledat nu pentru desființarea, ci pentru spiritualizarea frontierelor. Dar nu a existat nici cea mai neînsemnată polemică.

Prin urmare, nu unionismul era miza, ci participarea în sine. Indiferent de opinii, e un subiect important de

istorie românească. De altfel, președintele a lăsat în ultimele sale apariții publice impresia unei distanțe nefirești, a unei ciudate indifferențe conciliante.

Problema e că această detașare începe să semene cu o demisie.

Iohannis a apărut a doua zi, la un salon auto (!!!) din Craiova, spunând că *“discursurile bombastice în stil „populist-electoralist” nu ajută nici Republica Moldova, nici România”*.

Revenind însă la Barna, el este președintele unui partid creat de către Nicușor Dan. Pe Nicușor îl știam din 2006, de la manifestațiile pentru salvarea arhitecturii Bucureștiului din gheara mafiei imobiliare pe care o gira atunci Adriean Videanu. Față în față cu alegerile parlamentare din 2016, i-am propus să adauge pe listele lor electorale unioniști, membri USR, printre care și pe avocatul Alexandru Surcel. Am făcut asta cu toate partidele cu care am avut discuții, le-am propus să includă și oameni dedicați cauzei naționale. Răspunsul primit m-a lămurit definitiv despre USR-ul lui Nicușor: “am vrea să-l punem pe Surcel, dar nu putem, e incontrollabil”. Ironia face ca Nicușor să rămână fără partid, probabil tot din aceleași considerente. Măcar mi-am făcut datoria și l-am avertizat, la momentul respectiv, pe Dan, despre cine sunt oamenii pe care și-i bagă în casă. Incontrollabil sunt catalogat și eu, prin unele dosare. Adică nu mă pot controla.

Barna, ca și alții care controlează conducerea partidului USR, a beneficiat de contracte cu statul. Justificările sale ulterioare sunt absolut penibile. Cifrele nu mint: Ministerul Administrației și Internelor, condus, la acea dată, de fostul lider USL Radu Stroe, încheia cu compania lui Barna un contract de 220.576 euro pentru elaborarea și tipărirea unui ghid despre gestionarea fondurilor europene. PUNCT!

De fapt, prima mea interacțiune, față în față, cu Barna, e mult mai elocventă pentru a ilustra lucrul acesta. În an de Centenar, adusesem la București primarii care semnasera Declarații de

Unire cu Țara în consiliile locale (180 de localități, până să ne fie blocată inițiativa prin presiuni enorme). Invitasem toți președinții de partid la manifestarea organizată de noi la Chișinău, cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la Unirea Basarabiei cu Țara. Barna mă întreabă cine mai vine și îi răspund că am invitat pe toată lumea. “Am vorbit acum două zile cu LIVIU la telefon și zicea că nu vine”. Mirarea era vizibilă pe fața mea: cum se tutuia el cu primul mafiot al țării. Manifestarea a fost una uriașă: reușisem să umplem toată Piața Marii Adunări Naționale din Chișinău. Încerca Dan Barna să fie corect politic și să spună ceva despre regăsirea în Uniunea Europeană. Vlad Bilețchi, un coleg de cauză basarabean, de 22 de ani, amintindu-mi de mine cu ceva ani în urmă, s-a uitat la grimasa mea, s-a dus lângă Barna, l-a luat de gât și a început să strige lângă el: UNIRE. N-a mai avut ce să facă și bietul “om nou” în politică și a strigat și el ce striga tânărul de lângă și toată acea piață tricoloră formată din aproape 100 000 de oameni.

Pentru mine, cei de la URSS sunt trecuți deja la capitolul “alt partid al sistemului”. Regret dezamăgirea pe care unii membri de acolo și mulți votanți o vor avea mai târziu, după cum am avut-o și eu și bunicul meu. Semnalez la acest partid că singurul lucru prin care se diferențiază este alergiile nemaîntâlnite până acum la tot ce înseamnă național și românesc. Exemplificatoare este discuția pe care am purtat-o cu o senatoare de la acest nou partid vechi, Florina Presadă, crescută toată viața din fondurile de genul celor pentru o „societate deschisă” și norvegieni, care m-a luat la rost, aproape mă certa, pentru toate acțiunile pe zona Republicii Moldova: “Ce treabă aveți voi cu Republica Moldova? Sunt

stat independent, să vadă singuri ce vor. De ce nu vă ocupați de probleme interne, de exemplu de problema rromilor”?

Mai aveți voi, urmași ai lui Marx și Engels, până să ne dictați ce ar trebui să facem pe banii și timpul nostru!

SUBTERANELE PUTERII

Pe finalul celui de-al doilea mandat prezidențial, Traian Băsescu anunța, în noiembrie 2013, că următorul proiect de țară al României, după accederea în NATO și aderarea la Uniunea Europeană, trebuie să fie Unirea cu Republica Moldova. Chiar dacă semnalul a venit mai târziu decât sperau unioniștii, am salutat declarația președintelui, la fel cum am salutat și unele acțiuni concrete întreprinse de guvernul Ponta, în aceeași perioadă, și am trăit cu speranța că asistăm la consensul politic național atât de necesar pentru realizarea Unirii. Din păcate, despre Unire ca proiect fundamental de țară, nu se mai vorbește cu voce tare și convingere în prezent, nici la Cotroceni, nici la Palatul Victoria.

Ce nu se potrivea logic la acel moment (noiembrie 2013) era reacția lui Băsescu: cu un an înainte, în timpul referendumului pentru demitere, la un interviu dat pentru Vocea Rusiei, marinarul declara sus și tare că nu trebuie să se realizeze unirea teritorială dintre cele două state:

Vocea Rusiei: *Dvs. considerați că România și Moldova trebuie să devină un singur stat?*

Traian Băsescu: *Nu. Suntem două state independente și eu consider că Republica Moldova poate deveni membră a Uniunii Europene și atunci granițele dintre noi nu vor mai avea decât valoare istorică pentru că cetățenii Uniunii Europene circulă liber dintr-o țară în alta.*

Declarația unionistă din 2013, în ultimul an de mandat, nu se potrivea logic nici cu fapte prea concrete în sensul apropierii malurilor de Prut. Oricât de fanatici ar fi unii dintre susținători, eu vă spun asta de la firul ierbii: să fii președinte 10 ani și să nu acționezi prin fapte, doar prin gălăgie, asta spune multe. Motivul real al inițiativei era captarea agendei publice: Ponta organiza în acele zile summitul prim-miniștrilor din Europa Centrală și de Est și China, o acțiune care aducea o vizibilitate enormă. Băsescu a furat din atenția publică, venind cu o altă temă geopolitică. Contradictorie sau nu, nouă ne-au prins bine la acel moment declarațiile: veneau totuși de la prima persoană în stat și validau acțiunile întreprinse până atunci.

Nu l-am cunoscut pe Băsescu în timpul celor 10 ani cât a fost președinte. În toți acești ani, am fost în opoziție față de cei care se aflau la guvernare, fie că a fost vorba de regimul Băsescu sau de PSD și ce partid a mai fost la putere, pentru că am considerat că așa trebuie să fie un curent civic sănătos: critic. Așa că protestele din ianuarie 2012 m-au găsit, ca persoană fizică, în Piața Universității, pentru a protesta împotriva regimului Traian Băsescu. Ca niciodată, țara

ajunsesse tagma jefuitoare. Dezamăgitoare a fost o întâlnire avută de colegii mei de mișcare cu unul dintre consilierii prezidențiali, în care tema unirii îl interesa doar pentru calcule electorale interne, în perioada de constituire a Fundației Mișcării Populare.

Abia în 2016 îl cunosc personal pe fostul președinte, în momentul în care, pentru mediatizarea și asumarea temei, ducem primele grupuri de frați basarabeni și la partidele politice. Pare foarte deschis și onest cu privire la susținerea subiectului. De altfel, în toate discursurile din perioada asta, folosește toate argumentele identificate de noi pentru Unirea celor două state, cu o putere de sinteză și expunere cum rar mi-a fost dat să văd la cineva. Fostul președinte mă menționa și pe mine în discursurile sale despre Unire, ca fiind unul dintre pilonii unionismului prin programul „Cunoaște-ți Țara”, iar în cazul abuzurilor jandarmilor din 2016, sare imediat să ne ia apărarea: *"Pentru violența jandarmilor împotriva unioniștilor din Republica Moldova și România, Ministrul Afacerilor Interne și Dacian Julien Cioloș trebuie să dispară din viața publică"*, a afirmat Traian Băsescu, în cadrul unei postări pe Facebook. *"L-ați ridicat pe George Simion, unul din liderii unioniștilor, ca să faceți frumos în fața Germaniei și a Federației Ruse"*, a mai spus Băsescu.

Desigur, era campanie! Am fost atenționați că Băsescu și PMP ne „fură” tema unionistă, folosind-o în scop politic și electoral. Le-am replicat atunci că tema reîntregirii naționale nu ne aparține în exclusivitate, pentru a ne fi furată și că suntem mai mult decât bucuroși să vedem că ideea Unirii celor două state românești este asumată și de organizații cu

alongă mai mare decât ONG-ul Platforma Unionistă Acțiunea 2012. Totul este ca fiecare să contribuie pe căile sale, cu propriul aport, la proiectul unionist.

Mi s-a părut, apoi, de bun augur venirea lui Băsescu în politica de la Chișinău, neînțelegând personajul. Totuși, acum îmi pare rău. Am fost unul dintre oamenii care au susținut ideea implicării fostului președinte în viața politică din Republica Moldova: Un pol românesc serios, dar care să fie creat cu bune intenții, acumula ușor 15-20% dintre voturi. Poate naiv, fraged încă, am încercat să îi aduc pe toți la aceeași masă, toate forțele politice unioniste, înaintea mitingului de care vă spuneam, unde am umplut Piața Marii Adunări Naționale. Asta deși Băsescu îl avea pe Chirtoacă ca naș al uneia dintre nepoțele. Urmarea: s-au segmentat forțele unioniste în partide de 1 – 2 %, inclusiv partidul girat de el. Nu a dus proiectul până la capăt și a dezamăgit! Mai mult a creat dezbinare acolo, decât să unească forțele unioniste. Aduna sute de oameni în săli, aceștia se entuziasmau și în urma lui nu mai era nimeni, nici măcar să le ia un număr de telefon, să îi înscrie într-un partid pe acei români sinceri. S-a înconjurat de indivizi dubioși, asculta ce îi spuneau aceștia, totul sub un atent control al lui Plahotniuc, care și-a bătut joc de el. Imaginea era una destul de tristă.

E pentru prima oară când nu avem o forță politică românească în Parlamentul de la Chișinău și o parte din vină o are și el. Prin implicarea lui Băsescu în politica de la Chișinău, lucrurile mai rău s-au dus la vale decât să se îmbunătățească. Fostul președinte a creat dezbinare, în loc să unească diferitele facțiuni, fix cum m-au avertizat mulți din Țară că se

va întâmpla și fix cum a creat în dreapta Prutului: scandaluri, ceartă, dărâmat în loc de construit, cu oameni de foarte slabă calitate alături. A venit în Republica Moldova, a stârnit emoții, oamenii așteptau fapte, și până la urmă nu a mai participat la alegerile din februarie. S-a retras, gândindu-se la interesul lui, la propriul mandat de europarlamentar.

Partidul lui, neparticipând la alegeri, a recomandat unioniștilor să voteze cu Blocul „ACUM”, incert din punct de vedere al identității naționale, care consideră exprimarea denumirii limbii române ca factor de dezbinare. A spus că, dacă ar fi în locul celor de la ACUM, ar face alianță cu rușii (Dodon). Dar nu a fost prima inițiativă de acest gen: Băsescu este la originea trădării din 2005, când blocul românesc condus de Iurie Roșca a votat ca Voronin să ajungă președintele republicii românești cu capitala la Chișinău. Asta a fost justificarea lui Iurie Roșca, care a căpătat porecla de IUDA, pentru votul care a distrus speranțele a sute de mii de români de peste Prut: așa mi-a zis Bucureștiul. Iar eu, George Simion, ca unionist din această nouă generație românească, nu pot să constat decât că Bucureștiul de multe ori mai mult a făcut rău la Chișinău decât bine.

Realizarea Unirii l-ar fi adus pe Băsescu în cărțile de istorie și i-ar fi șters din păcate. Nu mai conta că ai tăiat veniturile românilor, că i-ai pus cei mai mari hoți șefi peste Țara asta, că ți-ai făcut amanta ministă și șefă peste bani. Toate păleau față de ceea ce rămânea scris în cărțile de istorie. A ratat, la fel cum a ratat și Iliescu, căruia i s-ar fi iertat toate dacă făcea asta....

MARȘUL CENTENARULUI

Dacă ai citit până aici și nu ești familiarizat cu Republica Moldova, acțiunile unioniste sau felul în care conducătorii noștri actuali tratează orice chestiune importantă pentru națiune, o să ai impresia că Simion ăsta care a scris aceste rânduri nu vedea nimic altceva în viață decât unirea cu moldovenii ăia, care „nici nu tare ne trebuie”, doar „avem noi alte probleme mai importante”. Da, în toți acești ani mi-am dorit atât de mult să mișcăm lucrurile în chestiunea Reîntregirii încât nu a mai contat nimic altceva pentru mine: viață personală, realizări profesionale, propășire materială. Toate erau sub dezideratul național. Doar așa am putut face acțiuni atât de mari pentru vârsta și resursele de care dispuneam. Și nu cred nici acum că există un sacrificiu care nu merita făcut pentru ca să nu mai avem graniță la Prut. Pentru că, pentru mine, așa cum am scris pe mii de ziduri din Țara asta, “Basarabia e România” iar lupta pentru Basarabia am înțeles-o ca parte a luptei firești pentru România dreaptă.

Nu avem aici spațiul necesar în pagini și nu aceasta este scopul prezentei lucrări, de a face o pledoarie pentru Reîntregire, însă, de fapt, acesta este o întreagă filosofie despre IUBIRE care trebuie înțeleasă, ca să avem șansa unui viitor: nu trebuie să lăsăm pe nimeni în urmă. Azi moldovenii, mâine românii din jur, poimâine cei din diaspora, abandonându-i pe ei, ne abandonăm pe noi. Mișcarea unionistă înseamnă mult mai mult decât reunirea teritorială a României și Republicii Moldova.

Unionismul trebuie să constituie mentalitatea și abordarea ideologică, filozofică, istorică a următorului secol de Românie. Un element comun al guvernărilor de până acum e urmărirea succesului electoral prin politici de dezbinare. Am ajuns să trăim într-o societate măcinată de ură și lipsită, în mare parte, de speranță. Suntem martori ai unor procese de dezbinare nu numai la nivel național, cât și european. Soluția: Unirea. Doar uniți, putem construi o țară mai bună pentru cei ce urmează. Unionismul începe cu toleranța și respectul pe care ni le acordăm unul altuia, indiferent de opinii politice sau religioase, și continuă cu o mult mai strânsă cooperare la nivel regional. Moldoveni, ardeleni, olteni, munteni, bănățeni... suntem toți români. Unionismul nostru este despre unitate între oameni, sate, orașe, regiuni, unitate între români, oriunde ar fi ei. Când ei vor să ne urâm, noi trebuie să ne iubim.

Am mers înainte, neabătut, urmărindu-mi țelul și sperând că spatele frontului nu este descoperit. Asta însemna că societatea românească să fi evoluat, statul român să fi progresat. Dar spatele frontului era gol, după cum aveam să constat!

La nivel public, sărbătorirea Anului Centenar a fost așa cum s-a stabilit: dezastruoasă. După manifestarea noastră cu 100 000 de oameni în Piața Marii Adunări Naționale și după Declarația unanimă a Parlamentului, venită la propunerea noastră, după aproape 200 de declarații de Unire, nu a venit și o asumare faptică, administrativă, a unei strategii, atât de necesare. Nici nu aveai cu cine, în actuala arhitectură statală, cu impostura, controlul, frica și incompetența la ele acasă. Cu opțiunile serios limitate, în continuarea Anului Centenar noi

am vrut să arătăm că jertfa soldaților români nu a fost uitată: de la 1 iulie la 1 septembrie am mers timp de două luni pe jos, într-o tăcere mediatică complice, 1300 de kilometri, de la capitala Unirii din 1918, Alba Iulia, până la Chișinău, capitala viitoarei noastre reuniri, trecând prin locurile importante pentru Primul Război Mondial și Marea Unire.

Iată discursul pe care l-am ținut în fața catedralei Reîntregirii, unde am aprins Flacăra Unirii, în fața sutelor de oameni veniți cu acest prilej:

Bine v-am găsit, români de pe ambele maluri ale Prutului, în An Centenar. Pentru NOI, CENTENAR ÎNSEAMNĂ o sută de ani NU de la formarea poporului român, NU de la întemeierea României, ci de la reîntregirea țării noastre prin unirea tuturor provinciilor românești. Românii mereu sunt puternici când sunt uniți. Aici și acum, în fața Catedralei Reîntregirii din Alba Iulia, orașul simbol al Unirii, sunt cei mai buni și mai dedicați oameni ai unionismului din dreapta și din stânga Prutului. Sunteți nucleul de bază al familiei unioniste și ceea ce facem împreună este să scriem istorie. Iată-ne iarăși împreună după ce am umplut Piața Marii Adunări Naționale pe 25 martie, la Chișinău. Reușita de atunci a determinat votul unanim al Parlamentului pe 27 martie. Dar nu ne-am oprit. Unioniștii nu se opresc până nu dărâmă granița nedreaptă de la Prut.

Ne-a blocat, însă, lipsa de viziune și curaj a clasei noastre politice. În An Centenar, demagogia politicianistă produce dezbinarea cetățenilor, distragerea de la un obiectiv național măreț cum este reîntregirea, distrugerea spiritului de solidaritate a națiunii. Atât de mult încât noi ajungem să fim preocupați doar de mize și interese minuscule. Ceea ce propunem noi, unioniștii, este să ne asumăm același obiectiv ca generația care a făcut Unirea din 1918.

Dar nu prin vorbe, ci prin fapte. Nu mai putem aștepta după bărbații de stat de astăzi, din fotoliile lor moi, și care, de fapt, nu există. De asta, azi, aici, în fața catedralei Reîntregirii pornim un marș pe jos. Prin toată țara, prin toate locurile importante pentru Marea Unire, până la Chișinău. Veniți cu noi în marș, veniți când trecem Prutul, și mai ales pe 1 septembrie la Chișinău. Nu trebuie să așteptăm aceste alegeri și să continuăm să ne închinăm la granița de la Prut. E timpul să o dăm jos și începem cu acest marș, kilometru cu kilometru.

Zilnic, am mers între 25 și 40 de kilometri, fără vreun ajutor de la Guvern, Ministerul Culturii sau alte instituții care erau menite să se ocupe de acest program. În

schimb, unde au scuiat conducătorii noștri care au ales să creeze dezbinare și să organizeze spectacole lipsite de conținut și relevanță pentru a marca împlinirea a 100 de ani de la Marea Unire, a pupat bunica Măriuca care ne-a ieșit în întâmpinare la Crăești, Mureș, cu tradiționalele poale-n brâu, coapte cu mâna ei, ne-au impresionat oamenii din sate care plângeau când aflau motivul pentru care mergem pe jos cale

lungă, autoritățile locale și preoții din biserici care ne-au găzduit și ne-au ospătat.

Tot ce este cu adevărat prețios pe lume se obține prin sacrificii. Generația care a realizat Marea Unire din 1918 și-a sacrificat floarea tineretului într-un război care, pentru români, s-a terminat abia în 1919 și apoi a construit o țară care devenise perla Europei de Est. Sacrificiul nostru a fost unul simbolic și, în același timp, cât se poate de real.

Am străbătut cu piciorul peste 1 300 de kilometri, prin locuri cu mare însemnătate în istoria noastră, ca să transmitem Flacăra Unirii către Basarabia, care trebuia să ia parte la Centenarul Marii Uniri, căci a fost prima provincie care s-a unit cu țara, pe 27 martie 1918, pe vremea când încă răsunau tunurile Primului Război Mondial. Și marșul nostru a fost istoric, cumva: starea de spirit a fost bună, cu toate că, după ce înfruntam călduri insuportabile, veneau zile întregi de ploaie, unele torențiale, care ne dădeau totul peste cap. Pe drum cântam și ne sprijineam reciproc, iar de pe margine eram încurajați de localnici sau de către șoferi. Pentru fiecare participant, satisfacția de a încheia o zi de mers pe jos reprezenta impulsul de a o lua de la capăt a doua zi. Pielea care se dezlipea efectiv de pe tălpile noastre, parcă nu durea așa mult, cât era un motiv de mândrie.

Ardealul ne cheamă

Ardealul a rezonat mult cu dorința noastră de Unire cu Basarabia. Vă întrebați oare de ce rezonază ardelenii cu confrății lor basarabeni de peste munți și de peste Prut? Pentru că ardelenii au răbdat, fără resemnare, secole de ocupație străină, pentru a lua parte la reîntregirea țării, iar unirea Ardealului cu Țara a fost cheia de boltă a Marii Uniri din 1918. În toate localitățile străbătute suntem întâmpinați cu multă căldură. În municipiul Cluj-Napoca ne-a ieșit în cale o întreagă coloană unionistă, care a mășăluit alături de noi pe bulevarde, cu steaguri, bannere și în ritm de tobă. În alte orașe și comune, oficialitățile locale ne primesc în primării sau alte clădiri oficiale și ne oferă apă și gustări, pentru a face viața mai ușoară voluntarilor aflați în marș. Dar poate cel mai mult mă impresionează oamenii simpli, care află că venim în localitatea lor și ne oferă cu generozitate din rodul muncii lor.

Dincolo de realitatea de la București, România noastră încă mai există și e frumoasă. România la pas arată cu totul diferit decât România de la televizor. În Marșul Centenarului am primit confirmarea că nu suntem o mână de oameni care înțeleg asta, suntem mulți, în ciuda celor care încearcă să controleze opinia publică și să impună o altă imagine despre țară. Bunătatea firească a acestor oameni față de noi m-a dezarmat și, totodată, mi-a întărit convingerea că țara noastră merită fiecare efort al nostru.

Pe o căldură toridă, am străbătut pe jos drumul din fața Palatului Culturii din Iași până la vama de tren Ungheni, în duminica de 26 august. Ajunși acolo, în ciuda asigurărilor că vom fi lăsați să trecem, vameșii Republicii Moldova au primit ordine stricte și ne-au întrerupt, pentru prima oară deplasarea.

Avea să dormim următoarele două nopți în corturi, în vama Albița-Leușeni. Ne-am mutat la acest punct vamal, cel mai circulat, și am decis să trecem hotarul a doua zi cu autocarele, ca să evităm escaladarea conflictului. Ajunși pe partea Republicii Moldova, suntem toți dați jos și ni se iau actele. În primul autocar sunt urcați cetățenii Republicii Moldova, în celelalte, cei ai României: noroc că am sesizat manevra care ni se pregătea și i-am oprit pe toți la un loc. Precum Stalin și Hitler odinioară, polițiștii de frontieră ne separaseră în două: români și moldoveni și dădeau voie să intre numai cetățenilor Republicii Moldova. Cei din România au primit o hârtie prin care erau declarați inadmisibili pe o perioadă de 24 de ore în Republica Moldova. Revenim cu toții înapoi și întindem tabăra pe partea de Prut unde eram tolerați, într-un mare câmp de ambrozie, spre "bucuria" celor care au alergat la această buruiană, printre care și eu.

Parcă revenisem la perioada lui Voronin! 10 ani trecuseră degeaba, din punctul ăsta de vedere, și eu vedeam iar roșu în fața ochilor, de la ambrozie, dar și de la furie. Pe 26 martie 2009, am fost săltat abuziv de miliția de la Chișinău și arestat: pretextul – se comisese un jaf în zonă și eu mă număram printre suspecți... De fapt, înnoptam la organizatorul manifestării de a doua zi, prietenul meu, Eugen Rusu. Și eu, și el, am fost închiși și ne-am petrecut noaptea într-o celulă murdară, cu șireturile și cureaua rechiziționate. Mă dusesem atunci să alertez Consulatul României despre ce se întâmplă. Din păcate, nu am avut cu cine discuta și am fost trimis la niște cozi kilometrice, căci așa e peste tot unde există consulate ale acestui stat mafiot: stai și înduri. Consulul, apărut ulterior în niște ipostaze indecente cu o tănără

basarabeancă, m-a sunat în 2009, abia după ce fusesem aruncat peste graniță de securitatea moldovenească.

Și în 2018 încercăm să alertăm autoritățile de la București, fără succes. S-a lăsat cu un chef prelungit în noaptea anterioară, tot guvernul fusese la nunta băiatului lui Liviu Dragnea. Stăteam pe marginea drumului cu corturile întinse, fără ca nimeni să ne apere drepturile. În următoarea zi, marți, ne decidem să rămânem în vama moldovenească oricât va fi necesar, oricare ar fi riscurile: nu ne mișcăm până nu ne lasă să intrăm. Tot felul de diversiuni de manual ne sunt aplicate. Se încearcă ridicarea mea din grupul de manifestanți. Exemplar, colegii mei stau lângă mine. Văzând că nu este chip și că au 100 de oameni în vamă, șeful poliției de frontieră, un anume Fredolin Lecari, vine cu o ultimă ofertă: treceți toți cu excepția lui Simion. Pus în fața unei alte nopți fără dușuri, dormite la cort, cu moralul oamenilor din ce în ce mai prost, m-am opus colegilor care spuneau că fără mine nu merg mai departe: marșul nostru trebuie să ajungă la destinație. Eu m-am întors, ei au trecut vama, și marșul pe jos a continuat pe pământ românesc, de data asta de peste Prut.

Situația mea era incertă: de la jurnaliști aflasem că nu am voie o lună să intru în Republica Moldova.

Pe 1 septembrie tot intimidări, abuzuri și diversiuni ne distrug mitingul prognozat. În aceeași perioadă, este oprită funcționarea televiziunii prin cablu pe care o pornisem de la zero la Chișinău. Eu sunt lăsat să ajung la Chișinău pe 1 octombrie, apoi oprit în trafic, săltat din mașina în care eram și dus spre vamă de serviciile speciale moldovenești. Sunt bruscat și apoi lovit, mi se spune că sunt declarat persona non-

grata pe o perioadă de cinci ani. În noaptea aceea, venind spre București, bătut și cu o nouă expulzare nedreaptă(oare a câta?), mi-au venit în minte repetat versurile lui Andrei Ciurunga, poet basarabean, condamnat la închisoare și muncă la Canal pentru opera sa: „**Nu-s vinovat c-am îndârjit șacalii, când am răcnit cu sufletul durut că nu dau un Ceahlău pe toți Uralii și că urăsc hotarul de la Prut.**”

Îmi era clar deja că într-un asemenea caz, autoritățile de la București cel puțin fuseseră consultate, dacă nu chiar ele oferiseră soluția blocării și eliminării noastre. Înțeleg clar că lupta, așa cum o dusesem până atunci, a luat sfârșit. Încerc, cu ultimele puteri, să mai facem ceva: după eșecul referendumului pentru familie, nici inițiativa noastră de modificare a Constituției nu mai capătă putere. Nici până azi nu a avut loc un termen de judecată în procesul expulzării mele, deși guvernarea de la Chișinău s-a schimbat între timp.

Îmi era clar deja că aveam spatele frontului descoperit.

RENAȘTEM DIN RESTURI ÎMPRĂȘTIAȚE ÎN ISTORIE

Mulți mă întreabă de unde am apărut, de unde aceste idealuri, ce mă mână în luptă. Lenin spunea că cel mai periculos pentru instaurarea socialismului e voluntarismul burghez: acei oameni care, fără să fie puși la cale de către cineva, fac lucruri din propria inițiativă. Lenin îi considera periculoși pentru că nu îi putea controla. Și ei trebuiau să fie eliminați primii. Uite că, indiferent cât au

eliminat la noi, românii, ne încăpățânăm să „renaștem din resturi împrăștiate prin istorie”, cum scria alt prieten din zona hip-hop, Underman.

ȘI NE REPLIEM ÎN CÂTEVA SECUNDE,
CA ARMATELE ROMÂNE DISTRUSE LA
STALINGRAD.

După tot tabloul văzut, în toată splendoarea, în anul Centenar, cunoscându-i de aproape pe toți acești așa-zisi lideri ai națiunii române, am luat decizia că trebuie să preluăm cumva puterea din mâna celor care ne conduc. Nu întotdeauna am fost așa, nu sunt ăștia oamenii capabili să conducă altceva decât mașina personală. Am avut bucuria să citesc însemnările zilnice ale doi mari români, Alexandru Marghiloman și Ion Rațiu. Unul a condus România în perioada Primului Război Mondial și a recuperat Basarabia, altul nu a apucat să preia puterea și așa am ajuns noi unde suntem astăzi.

În mișcarea civică nu aș mai fi putut să îmi aduc contribuția, pentru că făcusem deja tot ce era omeneste posibil și dincolo de granițele umanului, pentru a reuși. În 12 ani de activism, m-am saturat ca eforturile să nu fie finalizate, ba chiar blocate de către factorii decidenți. Chiar nu mai puteam, pentru că răbdarea îmi ajunsese la final. Mesajele noastre au ajuns de-a lungul timpului la urechile a milioane de oameni. Pe zona Unirii eram într-un blocaj total: interzis în Republica Moldova, cu televiziunea noastră pusă în cap, fără nicio șansă ca un partid unionist să treacă pragul și să acceadă în Parlament la Chișinău, în timp ce la București... nimeni nu mai era atent la mesajele noastre: ce Unire vreți, când noi suntem conduși de hoți? După Colectiv, încoace, nu am mai simțit

Bucureștiului atent la ceva, emoția fusese prea mare și neliniștile prea mari. Și încă sunt mari, aproape de maxim.

Primisem de mai multe ori oferte de a intra în partidele politice. Îmi știam pe toți, înțelegeam ce presupune asta: pierderea libertății. Odată încolonat într-unul din actualele partide, trebuia să joci cum ți se cântă, să faci compromisuri care te compromit și să fii și tu unul dintre ei, cu toate scheletele lor din dulap.

Partidele, astăzi, sunt niște grupuri de interese economice, menite în primul rând să îndeestuleze propriii membri, în detrimentul celorlalți cetățeni și în detrimentul interesului național.

În plus, cum ar fi arătat afilierea mea la unul din aceste partide, după ce mă profilasem ca lider al mișcării pentru reîntregire? Exact așa cum este, ca o trădare, ajungeam și eu să înșel oamenii din jur cum au făcut-o atâtea înaintea mea. **Dacă voiam, eram acum în Parlamentul României, numai că trebuia să fac compromisul cu unul din partidele care m-au ofertat, să accept o aservire a principiilor și valorilor după care mă orientez în viața de zi cu zi. Aceste găști politice din România sunt aceleași, în ultimii 30 de ani, care au produs dezastrul vizibil din țară.**

Așa că am ales calea mult mai grea, dar cinstită. Singurele alegeri în care un independent avea șanse, ca orice partid, erau cele pentru Parlamentul European, cu un prag de 3,03% din voturile valabil exprimate.

Toți anii ăștia muncisem pentru idealul unității românilor de pretutindeni, strângând din dinți și spunându-mi că dacă noi rezistăm suficient de mult, ne zbatem, obținem rezultate și

creștem, și Țara va crește, cu mii de alți oameni ca noi care lucrează în domeniile lor. Nu am avut timp să privesc înapoi, nici în jur. Țeapă! Fiecare lucrăm în domeniul nostru, dar sistemul ne bloca eforturile de schimbare, rigid la orice idee și om din afară. Pentru că indiferent de domeniu (economic, civic, politic) – antreprenorii nu sunt lăsați să pătrundă de către acest sistem. Era timpul unei schimbări de roluri!

Ideea mi-a dat-o Alex Vâlvoi, care se luptă în cadrul Asociației „România fără gropi”. El s-a împotmolit în obstacolul numit semnături, 100 000 de oameni fiind necesari pentru o asemenea candidatură.

Am strâns din dinți, mi-am adunat toți oamenii buni pe care i-am avut alături în acești ani, ne-am sfătuit și am pornit pe un nou drum: al democrației câștigate pentru noi de generația lui 1989. Împlinesc 33 de ani și nu vreau ca. peste 30 de ani.

România să arate ca acum sau mai rău. A contat și gândul că eu, și mulți alții ca mine, nu suntem reprezentanți politic și nu avem pe cine pune ștampila. **În calitate de lider al curentului unionist din**

România ultimului deceniu, mi-am asumat responsabilitatea candidaturii, chiar dacă nu aveam experiență politică, ca un nou pas înainte pe care îl avem de făcut. Având, însă, în vedere mocirla în care se scaldă partidele politice actuale, organizate fără excepție într-un sistem clientelar de tip feudal, văd lipsa experienței politice mai degrabă ca pe un avantaj, căci nu sunt pătat precum politicienii din partidele care în ultimii 30 de ani au guvernat țara și care i-au batjocorit resursele, în primul rând resursa umană. Nu am avut beneficii și nici contracte cu statul și nu m-am vândut nimănui. Așa că am făcut ce am

considerat că trebuie să facă un lider: m-am dus să mă lupt pentru cine sunt și ceea ce cred, pentru România.

CUM A FOST ÎN PRIMA LUPTĂ

Să cutreieri Țara în lung și lat pare unora a fi un lucru obositor. Mie, vederea lucrurilor frumoase combinate cu întâlnirea de oameni cumsecade, mi se pare înălțătoare.

Așa că, pentru cine se întreba cum de reușesc în campanie să fiu și în 4-5 locuri pe zi, fără să mă clonez, îi anunț că aș fi putut să o duc așa la nesfârșit. Am un fel ciudat de a mă încărca energetic de la oamenii frumoși pe care îi cunosc și dacă nici în campania asta nu am cunoscut asemenea oameni, nu știu când am mai făcut-o.

Primele piedici întâlnite în drum au fost legate de bani și de notorietate. Pentru orice lucru era nevoie de bani. Drumuri, cazări, mese. Tinerii prieteni pe care îi aveam cu mine veneau ca voluntari, dar nu le puteam cere să își plătească ei singuri cazarea. Strângând semnături am observat că multă lume nu mă știa. Pe bună dreptate, în toți aniiăștia nu promovasem mai deloc numele George Simion, ci numai cel al campaniilor și sloganelor care trebuiau să ajungă la inimile lor. Nu aveam de unde să știu că numele meu va fi pe buletinele de vot, doar în politică era tot ce disprețuiam mai mult.

Când am înțeles că nu voi reuși să strâng semnăturile necesare, am făcut singurul lucru care pentru mine era de făcut: mi-am vândut singurul apartament pe care îl aveam cumpărat de către bieții mei părinți de la vârsta de 19 ani, resursă datorită căreia am putut rezista în bătăliile purtate în

acești ani. Pentru că așa am înțeles eu până acum, că dacă intri într-o bătaie, dai totul ca să ieși învingător.

Cel puțin, aveam un răspuns de acum înainte celor care treceau pe lângă corturile noastre, scârbiți de politică, care ziceau: - Ei, încă unul care vrea să se căpătuiască! Se pare că nici vânzarea apartamentului nu i-a potolit pe unii, dar când le ziceam că îmi voi dona 90% din viitorul salariu pentru cauzele umanitare sau naționale din comunitățile românești, rămâneau fără tiparul văzut până atunci, de arivist, profitor.

Pe mine m-a bucurat faptul că am luat cei 58500 de euro pe apartament: în felul ăsta puteam lupta cu arme cât de cât egale cu ceilalți oponenți. Spun cât de cât pentru că partidele au avut la dispoziție totul în această luptă: bani, resurse administrative, presă. 100 de milioane de euro se alocă anual pentru ele. Pe lângă asta, toate cheltuielile din campanie li s-au rambursat.

Da, tot dezmățul pe care îl vedeți în spațiul public e plătit de către noi!

Nu aș fi reușit să strâng semnăturile și să mă înscriu în cursă fără o întreagă echipă dedicată în spate și fără oameni din toate colțurile mapamondului ajutându-mă într-un fel sau altul. Nu pot uita cum Nicoleta, o doamnă educatoare din Cluj, fără să mă cunoască personal, mi-a lăsat mașina pe aeroportul din Cluj-Napoca pentru a ajunge, în timp util, la întâlnirea pe care o aveam în Baia Mare. În torpedou am găsit bani de benzină și sendvișuri pentru drum. Tot la Cluj doamna Nina, basarabeancă mutată în Ardeal, a stat în unele zile și câte 10 ore pentru a lua semnături de la trecători. Asemenea

gesturi le ții minte toată viața și te obligă să mergi mai departe, indiferent de câte obstacole întâlnești pe drum.

Am fost concurentul electoral cu cele mai multe contestații în momentul depunerii dosarului, cinci la număr. Deci șacalii au simțit pericolul pe care eu și oamenii de lângă mine îl reprezentam pentru ei.

Una dintre plângeri, a unor dubioși, acuza că sunt agent SIE. Dovada: s-au strâns pentru mine semnături în Diaspora, în nu mai puțin de 37 de locuri. De lucrul ăsta cică numai un serviciu special ar fi capabil. Deci, care ați organizat strângerea de semnături pentru mine în orașele voastre, să fiți mândri de voi, suntem mai tari ca un serviciu secret!

Dar câte nu am auzit despre mine în această campanie. Nefiind parte a sistemului, neavând contracte cu statul și niciun fel de a fi șantajat, au inventat fel de fel, de nu le mai duceam numărul. Mi-l aduc aminte pe domnul primar Baci, din Corbi, Argeș, care a venit să mă întrebe dacă e adevărat că am un unchi general de Securitate în Vrancea mea natală. I-am zis domnului primar că unchiul meu este șofer și un alt unchi prin alianță nu e general, ci maior, și a lucrat la Poliție, nu la Securitate. Deci am dat, nu am luat, în stilul Radio Erevan.

Un dialog absolut delicios, purtat cu un preot de la o mănăstire din Hunedoara, care era asaltat cu fel de fel de zvonuri despre mine, menite să îl facă să nu mă susțină (dialogul a fost și transcris și publicat apoi în Revista RostOnline):

— **Din ce trăiți?**

— Părinții mei mi-au luat un apartament la 19 ani, am avut doar grija cheltuielilor minime și a întreținerii. Am un magazin

de haine în București. Tot ce am făcut noi până acum ca mișcare, am învățat să facem cu resurse minime. Ne prinde foarte bine acum acest lucru pentru că știm cum să facem și fără bani sau cu bani puțini.

— **Pe unele rețele de socializare circulă informația că sunteți evreu. Ce le puteți spune acestora?**

— În această campanie au spus despre mine că sunt țigan, sau că sunt agentul unor servicii secrete. Pot să spun doar atât: sunt român și sunt botezat creștin ortodox.

— **Bunicii, străbunicii dumneavoastră sunt români, evrei?**

— Bunicii din partea tatălui sunt din Ialomița, din satul Liliaci, iar bunicii din partea mamei sunt din Răchitosu, comuna Garoafa, județul Vrancea. Atât părinții cât și bunicii și străbunicii mei sunt români, botezați ortodox. Nu trebuie să avem noi grija altor popoare. Să avem grijă de poporul nostru. Să ne iubim țara, dar să nu fim șovini.

— **Ați avut legături cu Soros?**

— Nu! Am auzit că am colaborat cu Securitatea, că am luat finanțare de la Soros, că sunt omul lui Băsescu sau al unor persoane controversate. Iată că așa aflu și eu de pe internet, de pe unele conturi semnate cu pseudonim, că sunt omul nu știu cui. Nu am luat și nu am de gând să iau bani de la Soros, nici de la organizațiile acestuia.

Celor anti-PSD le ziceau că am declarat că aș vota cu Tăriceanu la prezidențiale și celor care merg la biserică le trimitea poze cu mine, cu Mălin Bot sau Monica Macovei,

subliniind clar că nu sunt independentul sau unionistul care mă declar, ci aparțin de unul sau altul din grupurile lor, care au distrus țara asta în ultimii 30 de ani. Pozele scoase din contextul în care fuseseră făcute, special aruncate în spațiul public doar pentru a mă discredita și a mă asocia cu persoane și organizații cu care nu am nicio legătură deveniseră chiar agasante, de ordinul sutelor de comentarii în fiecare zi, au generat singura dezmințire pe care am dat-o și pe care sper să o dau în viața asta (nu-mi place să mă scuz degeaba), intitulată AM POZE CU TOȚI!

Militez de mai bine de 12 ani pentru cauzele drepte românești: cinstirea istoriei românilor, a eroilor noștri, apărarea drepturilor românilor din Harghita și Covasna, din comunitățile istorice, pentru Unirea Basarabiei cu Țara, pentru Roșia Montană și împotriva tăierilor ilegale de păduri, pentru arhitectura tradițională și valorile noastre spirituale și culturale.

În tot acești ani, am fost în opoziție față de cei care se aflau la guvernare, fie că a fost vorba de regimul Băsescu sau de PSD și ce partid a mai fost la putere, pentru că am considerat că așa trebuie să fie un curent civic sănătos: critic.

Totodată, de 7 ani de când lupta pentru Unirea celor două maluri de Prut m-a avut în frunte ca președinte al Platformei Unioniste Acțiunea 2012, am căutat să port dialoguri cu toate persoanele aflate în spațiul public, indiferent de ideologie sau de simpatia sau antipatia pe care personal le-o purtam. Am căutat să fac bine pentru cauza pe care o reprezint.

Din acest motiv, apar în poze cu toți președinții de partid, cu parlamentari (am format grupul „Prietenii Unirii” cu membrii de la toate partidele politice, la nivelul Legislativului), cu europarlamentari (am încercat același lucru, dar fără reușită),

cu autorități locale de toate coloraturile politice și cu oameni care reprezintă diferite asociații și organizații, inclusiv cele internaționaliste/antinaționale.

Pozele cu ei sunt de la diferite negocieri sau proteste la adresa lor, cu ocazia școlilor noastre de vară în care îi invitam pe toți și majoritatea fugeau de asumarea temei Reîntregirii, sau de la proiecte de amploare pe care le-am desfășurat, precum proiectul „Cunoaște-ți Țara”, prin care am adus peste 70.000 de frați basarabeni, în grupuri de câte 50, în România, în anii 2016, 2017 și 2018, pentru o perioadă de trei zile.

În nicio împrejurare nu am fost plătit, nu am primit onorarii, nu am fost susținut în desfășurarea acestor proiecte de la nivelul statului român și nici nu am primit vreun fond de genul Granturilor Norvegiene sau Soroș (cine poate crede că asemenea acțiuni ca cele organizate de noi pot găsi susținere din partea unor asemenea structuri sunt complet pe dinafara subiectului).

Tocmai pentru că nu ne-am găsit reprezentanți la nivelul spațiului public, am decis să mergem pe această candidatură INDEPENDENTĂ. Candidatura aceasta încurcă multe socoteli electorale, unii nu vor mai trece pragul electoral, iar alții nu mai se pot profila în marii patrioți ai națiunii. Pentru că în ultima lună apar fel de fel de poze extrase din contextul realizării lor, prefer să mă denunț singur și să vă spun direct: AM POZE CU TOȚI.

Duminica asta și în luptele pe care le avem în față, oricine poate veni alături să mă susțină, fără a pune condiții și fără a mă asocia cu ce vor ei. În față: doar lupta pentru Dumnezeu și Neamul nostru!

Fidel principiilor pentru care lupt, până la capăt,

Parțial și-au atins scopul, așa am pierdut ceva voturi în ultimele zile din campanie, influențându-i pe cei mai săraci de înger, care au căzut pradă propagandei lor veninoase. Pentru că eram curat din punct de vedere al banilor, au găsit alt mod de a mă eticheta: EXTREMISTUL sau POPULISTUL.

Unul dintre lucrurile pe care mi le-am asumat, în calitate de viitor europarlamentar, a fost să aduc un copil din fiecare localitate a României să viziteze instituțiile europene. După datele oficiale, circa 120.000 de români au pus ștampila pe numele meu ca să realizez inclusiv acest lucru. Pușchea pe limbă, lui Radu Paraschivescu și altora ca el, le-am stat în gât...

În ultima săptămână de campanie, printre alte persoane care l-au atacat public pe candidatul independent George-Nicolae Simion, a fost Radu Paraschivescu, de la Digi24. Criticul a recidivat într-un articol apărut în numărul 67 (10-23 iunie 2019) al revistei NewMoney, intitulat *Radu Paraschivescu, despre aberațiile savuroase ale unui candidat independent la europarlamentare*, ca nu care cumva să mai îndrăznească să apară pe viitor candidați dinăștia independenți, care să promită lucruri din astea, din afara gândirii de stat și de partid.

Cine e Simion ăsta și ce voia el

Critica pe care se baza Paraschivescu e promisiunea că voi aduce un copil din fiecare localitate (a se citi unitate administrativ-teritorială) la Bruxelles:

„Un calcul. Pentru cei care cred despre George Simion că nu poate mai mult, dovada că se înșală vine sub forma unei promisiuni de un suprealism deraiat. Candidatul fătăduiește nici mai mult, nici mai puțin decât că «va duce în Parlamentul

European, în vizite de documentare, câte un copil din fiecare localitate a României». Da, inclusiv din Bolvașnița,

Rafailă,

Curmătura, Cioca-Boca, Horodiștea pe Prut, Găvojdia, Lungulețu și altele asemenea. Un prieten de pe Facebook, Cezar Căruntu pe nume, a socotit repede

și a ajuns la concluzia că asta înseamnă o medie de 7,58 copii pe zi. Fiindcă, e de la sine înțeles, George Nicolae Simion va lucra și în weekenduri. Altfel spus, poate că un slogan mai bun ar fi fost, pentru galopul pe izlazurile gândirii, «Adu caii, Simioane!».”

Pornind de la baza de calcul de 3228 de UAT-uri, nu de 13.832, cum a apreciat amicul domnului

Paraschivescu, asta era una din acțiunile concrete pe care le-am gândit și mi le-am asumat, cu subiect și predicat, fără cai și fără teamă de a greși.

PRECEDENT. Fiecare europarlamentar are alocat un număr de câteva sute de persoane (în funcție de negocierile purtate), pe care le poate aduce anual în vizită de studiu la instituțiile europene. Faptul că, până acum, europarlamentarii pe care i-am avut și-au adus cunoscuți, prieteni, interese sau membri de partid, nu înseamnă că toți trebuie să facem așa.

Precedentul meu se cheamă programul „Cunoaște-ți Țara”,

prin care, pentru a elimina stereotipurile existente peste Prut, am adus circa 70.000 de cetățeni din Republica Moldova în perioada 2016-2018 în vizite standard de câte trei zile în țară. Știu ce înseamnă organizare de mase mari de oameni precum și eforturi logistice și de cazare. La fel cum m-aș baza pe domnul Paraschivescu, să îmi ofere sfaturi competente pe probleme lingvistice, așa cred că pot să ofer expertiză oricui dorește să organizeze deplasări de persoane sau mitinguri de amploare, printre altele.

UTILITATE. La începutul campaniei electorale, am analizat cu grijă ce poate face concret un membru în Parlamentul European, din partea României. Rezultatul a fost unul puțin dezamăgitor, dacă e să fiu sincer. Astfel de vizite de studiu mi s-au părut utile pentru a combate propaganda de sorginte putinistă, împotriva proiectului unei construcții europene comune. Și oamenii cu care trebuie să lucrăm cel mai aproape sunt tinerii, generația viitoare. Desigur, asta ar fi un lucru concret, care ar și demonstra inutilitatea unor programe de milioane de euro care promet a combate propaganda moscovită, dar ajung, de fapt, să fie niște sinecure bine plătite pentru unii intelectuali, cum este și funcția de europarlamentar pentru mulți reprezentanți români, de altfel. Nu cred că mai e nevoie să zic de ce programul trebuie să se adreseze și celor din Bolvașnița, Rafailă, Curmătura, Cioca-Boca, Horodiștea pe Prut, Găvojdia sau Lungulețu, unde locuiesc copii ce au dreptul la aceleași șanse cu cei din București, Cluj-Napoca sau Timișoara, care pot oricând asista la prelegerile unor scriitori precum Radu Paraschivescu.

NEDUMERIRE. Nu înțeleg, sincer, resorturile pentru care fix la candidatul independent George Simion s-a oprit domnul Paraschivescu. Nici pentru care Grigore Cartianu (sau administratorul paginii sale) trimite cititorii către articolul critic cu următorul comentariu „Radu Paraschivescu despre pungașii care vând minciuni“. Probabil, un om trecut prin tranziția post-decembristă a înțeles că nu e bine să te pui rău cu stăpânii vechi sau viitori ai țării și nu e bine să sesizezi că toți liderii partidelor politice parlamentare au contracte cu statul, după cum și privatizarea Editurii Humanitas lasă semne de întrebare asupra probității morale a unora. E mai bine să dai într-un independent, din postura unui om comod, al sistemului, care nu crede că e posibil să aduci 3.000 de copii de la coada vacii (dar, totuși, o vacă europeană) în capitala Europei.

Va urma, tot așa... Probabil europarlamentarii actuali, ale căror partide au fost ajutate de prietenii domnului Paraschivescu să treacă pragul electoral, vor aduce la Bruxelles tineri, și mai puțin tineri, din cafenelele de pe Dorobanți. Cine mă cunoaște sau m-a cunoscut prin intermediul acestei campanie, știe că aș fi dat și ultimul leu și ultima picătură de energie ca să mă țin de promisiune. Ne mai vedem, poate într-o viitoare carte scrisă despre poticnirile sistemului în fața unor bieți independenți.

UDMR, CIUMA VERDE: CUM ERA SĂ FIU OMORÂT

În anii 90, Silviu Brucan, creatorul republicii socialiste România, unul dintre cei mai sângeroși agenți ai comunizării, era văzut ca un guru. “Profeții despre trecut” era numele emisiunii la care participa ca invitat permanent, în care oferea viziunea lui despre viață la democraticul post PROTV. Societatea era încă atât de manipulată încât îl avea pe Brucan ca ghid în ale democrației! Moderatorul emisiunii era tânărul Lucian Mândruță.

Același Mândruță care acum este influencer, și care m-a făcut extremist și nebun. Alături de fiul marelui actor de la Revoluție, Ion Caramitru. De ce extremist? Pentru că am îndrăznit să mă iau de piept cu una dintre cele mai urâte creaturi ale acestui sistem post-decembrist: UDMR, o variantă a PSD-ului pentru vorbitorii de limbă maghiară.

Pe 17 mai, mă aflam în campanie, în piețele agroalimentare din Vrancea. Când mergeam dinspre Focșani spre Adjud, citim o știre care părea cât se poate de domeniul fantasticului, chiar și pentru nivelul de nelegiuiri văzut până acum din partea organizațiilor extremiste maghiare: crucile eroilor români din cimitirul internațional de la Valea Uzului fuseseră acoperite cu saci de gunoi. În mod normal, aș fi bănuir că e un fake news, dar informațiile apăreau pe G4Media, altminteri o publicație care se ferește de astfel de știri. Am lăsat colegii să continue campania și am mers cu doi dintre băieți spre locul faptei: Cosmin Iosub, care de altfel e din Sfântu Gheorghe și

cu basarabeantul Mihai Armaș, care s-a ocupat de zona foto/video a campaniei.

Ajunși acolo, intrăm în cimitir și vedem un fel de paznic, îmbrăcat în port popular maghiar. Pornim înregistrările video din fața cimitirului și aproape instant vine spre noi un grup de cetățeni, cu tricouri cu autonomia așa-zisului „ținut secuiesc” pe ei.

I-am întrebat cine a pus sacii de gunoi pe cruci și unul dintre ei mi-a răspuns că probabil Dumnezeu. Primesc o lovitură în urma căreia îmi cade telefonul mobil, îl recuperez de jos și continui filmarea. După cinci minute, apare un alt grup, mult mai violent. Neștiind că sunt în direct pe Facebook, ceilalți îi îndeamnă să îmi ia telefonul, unde am filmarea cu prima agresiune. Îmi zic că nu am voie să filmez, pentru că acolo nu e România, ci Drumul Județean Harghita, apoi încep să mă alerge cu scopul de a-mi lua telefonul. Fug de ei, reușesc să ajung la o distanță apreciabilă și pornesc iar transmisiunea pe Facebook, îndemnând oamenii din online să sune la poliție și anunțându-i că ceilalți doi colegi sunt reținuți.

Nu apuc să spun prea multe pentru că zăresc mașina roșie aparținând respectivului grup: porniseră după mine. Ies de pe drum, dar și ei coboară din mașini: fiind în costum și pantofi, nu reușesc să alerg prea mult. Mă prind lângă un gard, tabără pe mine, trag să îmi ia din mână telefonul. Rezist cât pot, dar mi-l iau. Mă aleg și cu pumni și picioare pentru gestul meu. Cel care îmi ia telefonul îl sparge de un bolovan din apropiere. Pleacă, sunt la circa 30 de metri iar eu, speriat, îmi verific obiectele personale, instinctual. Unul dintre agresori vede că în

buzunar părea că am un al doilea telefon mobil, așa că îi alertează pe ceilalți: urmărirea continuă!

Alerg pe câmp, caut să o iau pe un teren cât mai dificil ca să scap de ei, alerg cât mă țin puterile dar, până la urmă, agresorii iar pun mâna pe mine.

Mă imobilizează: prima oară cu fața spre cer, îmi găsesc bateria externă, dar nu asta căutau: mă mută ca pe un sac de cartofi cu fața la pământ și îmi găsesc în pantaloni al doilea telefon. M-au întrebat cine m-a plătit, i-am rugat să îmi dea înapoi telefonul, că nu are nicio filmare pe el și mi-au replicat că ar trebui să fiu mulțumit că am fost lăsat în viață. La sfârșit, batjocoritor, m-au scuipat.

Puteam să mor acolo dacă mă opuneam mai mult sau dacă vreunul dintre ei era beat sau avea vreun cuțit la el. Puține dați în viață m-am simțit atât de neputincios, fizic, să fac ceva, de mai multe ori am fost blocat de zidurile astea puse de sistem în calea realizării idealurilor pentru care luptăm.

Rămas întins pe pajiștea unde fusesem tâlhărit, în creierul munților, pe granița dintre județele Bacău și Harghita, am simțit și eu ce simte zi de zi un român care trăiește în județele din centrul țării. M-am ridicat: înapoi spre Harghita nu mai puteam merge, așa că o iau spre Bacău. Dau peste un cioban pe care îl rog să mă lase să dau un telefon: : nu are, dar mă îndrumă spre șoferul unui excavator. L-am rugat pe acel om să mă lase să dau un telefon la poliție. Mi-a zis că nu poate, să cer în altă parte: mai avea o oră de muncă și nu voia probleme. I-am explicat că putea fi copilul lui care avea nevoie să sune la poliție. Nimic, de nemișcat! Consiliul Județean Harghita -Ditrău 422, asta scria pe excavator. Merg

bezmetic câteva sute de metri și, din sens invers vine o Dacia Duster cu numărul HR-20-MAE. Întreb, prosteste: Vorbiți româna? – NU și dau să plece. -Stați, vă rog dați-mi un telefon să sun la poliție, am fost bătut. A închis geamul și a plecat mai departe. Continui mersul pe jos, ajung spre pădure și, în sfârșit, trece un camion plin cu lemne care oprește și mă ia. – Dar ce ai pățit? – Mai bine nu vă spun, că nu știu ce părere aveți.

Voiam să ajung cât mai repede la civilizație, să sun, mă temeam pentru prietenii mei rămași în urmă. În căldura sufocantă a camionului, încep să povestesc celor doi ce am pățit. Pe lângă noi, Dacia Loganul condus de Cosmin trecea cu o viteză mare. Degeaba am rugat să îi claxoneze, m-am dat jos să le fac cu mâna.

Nu m-au văzut, dar măcar știam că sunt bine...

Nu am rezistat să merg o oră, cât făceam până la Dărmănești, în zăpușeala din camion. I-am rugat pe cei doi să mă lase la primul loc unde exista semnal. Să fi trecut deja două ore de când nu mai știa nimeni despre mine și probabil oamenii erau agitați. Mă lasă la prima cabană unde dau peste un domn și o doamnă.

Îi rog să sune la 112, mă verifică așa din ochi, bătut, plin de noroi. Sună la numărul agentului din Dărmănești. – E aici un băiat, zice că a fost bătut – Bună ziua, sunt George Simion, m-au bătut niște extremiști maghiari la cimitirul de la Valea Uzului – Știm, domnul Simion, am văzut live-ul de pe Facebook. Am trimis un echipaj încolo, nu v-ați întâlnit cu el?

După jumătate de oră a venit și echipajul, băieții începuseră să îmi ia declarații acolo, dar au acceptat să mergem la poliția din Dărmănești, unde mă așteptau

Cosmin și Mihai, bucuroși și ei că au scăpat și că mă văd viu. Dăm declarații, la poliție și la presă. La Antena 3 sunt luat la rost - că ce căutam acolo. Fix ca în cazul fetelor violate care sunt acuzate că purtau fuste scurte. Să fi fost 21:00 seara, plecăm, ne cazăm în Bacău și ne ducem la IPJ unde vine un medic să ne facă certificatele medico-legale. Adormim pe la 1 noaptea, după ce deschidem laptopurile și vedem cine sunt cei care ne-au sechestrat și bătut: viceprimarul din comuna Sânmartin declara că ne-am lovit singuri și că telefoanele ne-au fost confiscate!

A doua zi iar declarații și ni se prezintă portrete robot din care recunoaștem agresorii. Convenim cu polițiștii și mergem la recunoașterea pe teren a faptelor.

Sunt bucuros că apuc să trec pe la un Vodafone, să îmi recuperez numerele de telefon pe care le aveam anterior, că pot să iau legătura cu lumea exterioară. Ajungem iar la Valea Uzului. Adusesem anterior o șapcă a unuia dintre agresori, pe care și-o pierduse. Acum, terenul părea curățat total. Nu mai găseam nimic din ce pierdusem în ziua precedentă. Din fericire, unul din polițiștii criminaliști îmi arată: nu e ăsta ecranul tău? Bucăți din mobilul meu, displayul primului telefon pe care mi l-au luat erau puse tacticos în pungă, alături de alte probe.

Fericit că am făcut reconstituirea și pot pleca, mă apuc să tai panglica tricoloră pe care o aveam cu noi. – Domnule Simion, nu acum, cât suntem și noi aici, așteptați să terminăm și cu

colegii dumneavoastră. Aștept, termină și pornesc mașina spre cimitir – ce faceți, unde mergeți? – Să pun tricolorul ăsta pe cruci – Nu aveți voie! Îmi spune polițistul, sever. Apăs pedala de accelerație și îmi văd de treaba la care pornisem. Nu am nesocotit un ordin al unei autorități, am evitat un abuz. Crucile eroilor români aveau fiecare un tricolor pe ele, fărădelegea fusese reparată parțial.

Joia următoare primesc din presă o știre bună:

Polițiști de investigații criminale și criminaliști băcăuani, cu sprijinul polițiștilor Inspectoratului de Poliție Județean Harghita, sub coordonarea Parchetului de pe lângă Judecătoria Moinești, au efectuat, în dimineața acestei zile, cinci percheziții domiciliare, una pe raza județului Bacău și patru pe raza județului Harghita, la imobilele unor persoane bănuite de comiterea infracțiunilor de lovire sau alte violențe, distrugere și furt, comise în zona Valea Uzului.

În urma perchezițiilor efectuate, au fost ridicate mijloace materiale de probă, în vederea continuării cercetărilor. De asemenea, au fost puse în executare patru mandate de aducere, fiind conduși la sediul Inspectoratului de Poliție Județean Harghita, pentru audieri și dispunerea măsuriloavanar legale, patru bărbați, cu vârste cuprinse între 45 și 58 de ani, toți din județul Harghita. Polițiștii continuă cercetările în cele două dosare penale, sub coordonarea Parchetului de pe lângă Judecătoria Moinești, în vederea documentării întregii activități infracționale.

UDMR sare să le ia apărarea acestora:

Potrivit unei postări pe Facebook a senatorului UDMR Harghita, Tanczos Barna, viceprimarul din Sânmartin are sprijinul Uniunii în eforturile de clarificare a situației. „Autoritățile din județul Bacău au efectuat, în zori, o percheziție la domiciliul viceprimarului din localitatea Sânmartin, județul Harghita, în urma unei plângeri depuse împotriva lui, probabil de George Simion, candidat la alegerile europarlamentare. Viceprimarul a fost dus la secția de poliție din Miercurea Ciuc pentru audieri. Laszlo Antal nu a avut nicio implicare în acțiunea de provocare prin care au fost acoperite crucile din Cimitirul eroilor din Valea Uzului. Laszlo Antal este victima unei persecutări, are tot sprijinul nostru în eforturile de clarificare a acestei situații”, se arată în postarea de pe rețeaua de socializare.

Ba chiar, pentru ce s-a întâmplat, amenință în stilul clasic:

UDMR nu va susține, începând de joi, nicio inițiativă sau măsură a Guvernului, iar protocolul de colaborare dintre această formațiune și coaliția PSDALDE rămâne fără obiect, a anunțat joi liderul Uniunii, Kelemen Hunor. " Până la soluționarea situației cimitirului din Valea Uzului, protocolul de colaborare între UDMR și coaliția PSD-ALDE rămâne fără obiect. Considerăm că atitudinea Guvernului este inacceptabilă și solicităm în continuare autorităților să înlăture construcțiile amplasate ilegal în cimitirul din Valea Uzului și să demareze cercetările din oficiu privind abuzurile primarului din Dărmănești și ale celorlalți autori care au contribuit la escaladarea tensiunilor", a precizat pe Facebook liderul UDMR.

Eu am salutat în acea joi atitudinea normală a poliției:

„Salut acțiunile organelor abilitate să facă dreptate în acest caz. În același timp, nu pot să nu remarc ipocrizia și lipsa de caracter a liderilor UDMR care se solidarizează cu Laszlo Antal, pe care îl consideră o victimă a persecuției. De când atacatorii și jefuitorii sunt victime? Avem, totodată, dovada complicității partidelor parlamentare cu formațiunea-balama antinațională UDMR pentru menținerea la putere, pe seama românilor din Harghita, Covasna și Mureș, în detrimentul intereselor tuturor românilor. Șantajul practicat de această asociație care se prezintă ca partid politic arată slăbiciunea celor care conduc țara spre dezastru”, a declarat George Simion, candidat independent.

Așa au făcut toți anii aceștia! Iar clasa politică românească a fost complice cu partea cea mai greșoasă a sistemului: extremiștii de la UDMR. De la acea joi, când au amenințat că pleacă de la guvernare, s-a terminat și dosarul violenței asupra noastră, de la Valea Uzului.

Nici până acum, când scriu aceste rânduri, ancheta nu a mai avansat. Drept dovadă este șarada jucată cu voturile UDMR în acea duminică, a alegerilor, despre care voi vorbi imediat.

Abandonarea poporului român de către clasa politică se poate vedea cu ochiul liber în centrul țării. Românii din județele Harghita, Covasna și Mureș se află în dificultate culturală și identitară, iar prezentarea situației reale a acestora la nivel național și european este o necesitate, inclusiv pentru asta am candidat și asta voi susține permanent.

Ca să vedeți cum gândesc ei, e suficient să vă spun ce inițiativă a avut al doilea om din acest stat, față de problema de la cimitirul de la Valea Uzului – Hai să le mutăm, ce, ne apucăm acum să ne certăm de la niște oase?

Astăzi, românii din județele Harghita, Covasna și Mureș sunt nevoiți să își apere, de unii singuri, drepturile identitare elementare din postura de victime ale unei autonomii locale caracterizate, de cele mai multe ori, de politici publice care urmăresc separatismul teritorial pe criterii etnice, segregarea etnică și, nu de puține ori, cu conținut xenofob antiromânesc. Sunt convins că, dincolo de vorbele sforăitoare care pot satisface mândria celor care se îmbată cu apă rece, comunitatea maghiară are multe de împărțit cu românii în ceea ce privește sărăcia și necazurile zilei de mâine.

Încălcarea drepturilor românilor din județele Harghita, Covasna și Mureș reprezintă o încălcare a intereselor naționale ale poporului român!

O asociație numită UDMR, care îndeamnă la separatism, la ură interetnică, care pledează pentru autonomii și ținuturi imaginare... Acum, mai intens ca în alte perioade, pentru voturi.

Este regretabil că etnicii maghiari sunt folosiți pentru scoruri electorale și că, practic, interesele nu le mai sunt reprezentate de UDMR. Știm că în Harghita și Covasna, atât românii, cât și maghiarii sunt nevoiți să ia drumul străinătății pentru o viață mai bună.

În campania „România Mare în Europa” am și colegi etnici maghiari, buni români, care își doresc o Românie prosperă, o Românie care să crească și să își țină în pace și bunăstare generațiile ce vin.

De exemplu, Ana Maria Tokoli, care a venit din Viena atât în ultima săptămână de strângere a semnăturilor, cât și în ultima săptămână de campanie:

Deși este de origine maghiară, tânăra sălăjeancă din comuna Nușfalău îl susține pe candidatul independent George Simion și proiectul acestuia intitulat “România Mare”. Tânăra sălăjeancă a lăsat viața dulce din Austria și s-a apucat să colinde satele și orașele românești în speranța că o să-i convingă pe români să voteze un independent la alegerile europarlamentare.

“Am venit în țară să ajut la campanie pe George Simion. Deși sunt româncă de etnie maghiară, consider că nu conteaza etnia cât timp avem același scop, tel, de a uni toți românii din toate zonele țării și de peste granițe și să facem o Românie mare în Europa. George Simion luptă pentru drepturile noastre și dorește să ducă vocea noastră în Parlamentul European”, este mesajul postat de sălăjeancă pe Facebook.

Ce o fi fost în sufletul Anei Maria când, după bătaia primită la Valea Uzului, eu am fost portretizat drept extremist și “anti-maghiar”? Sper că a înțeles corect, cum am înțeles toți cei care nu mai ascultă de ce le zic influencerii și media. Dar eu nu pot înțelege cum, din om bătut și tâlhărit, tot eu să ajung incitator.

Sunt vinovat că am mers acolo? Păi acolo trebuiau să fie toți oamenii politici ai țării!

Sunt vinovat că am filmat? Păi altfel nu credea nimeni că faptele relatate sunt adevărate, cum și eu am ezitat să cred prima oară. Am căutat dividende politice? Aș fi ipocrit să zic că nu, dar aș fi fost acolo, fără ezitare și în afara campaniei, cum sunt de 15 ani. Ăsta sunt eu! Un extremist? NU! Respect poporul maghiar cum respect și celelalte popoare din lume, dar nu accept ca astfel de organizații precum UDMR să își facă de cap, pe seama alor mei.

Știm că există niște sensibilități româno-maghiare și nu e bine să le zgândărim public? Nu e bine să le zgândărim, dar nici cum au făcut partidele noastre nu e bine. Tăriceanu se duce în Harghita și Covasna și le spune românilor de acolo să învețe limba maghiară.

Nici să lăsăm astfel de incidente nepenalizate nu e normal.

Unul din obiectivele mele personale, în viitorii ani, va fi să lupt contra acestei organizații șovine numită UDMR. Cui nu îi place, nu are decât să îi susțină în continuare.

Eu respect etnia maghiară din România. A nu se confunda cu niște grupări mafiote, cum sunt PSD, UDMR, ALDE, cu etnicii maghiari, care nu vor nici autonomie, nici separatism.

De altfel, și alte etnii mi-au fost aproape în această campanie. La Constanța am beneficiat de sprijinul președintelui Uniunii Elene, Anton Antoniadis:

Eu am hotărât să îl susțin pe Simion pentru că este altfel, este mai aproape de suflet, vorbește cu alt entuziasm despre România, despre pământ, înfrățirea între noi și chiar sunt de acord că românii trebuie să fie împreună toți, oriunde or fi. Cât despre minorități, Parlamentul României – este un fapt – nu cred că există undeva în Europa sau undeva în lume unde România a făcut atâtea pentru minorități, să aibă câte un loc în Parlament! Cum sunt considerate minoritățile, ce drepturi – la limbă, la port, la cultură – cred că suntem unici, cel puțin în Europa, chiar și în lume și trebuie să respectăm lucrul acesta cu sfințenie

Într-adevăr, suntem un model de urmar în privința respectării drepturilor minorităților, dar uităm să cerem reciprocitate și respectarea alor noștri, oriunde ar fi ei.

CÂT DE LIBERE SUNT NIȘTE ALEGERI “DEMOCRATICE”?

Trăgându-se linie, oficial am adunat 120 000 de voturi în dreptul numelui meu în această primă bătălie electorală. Multe, dar insuficiente pentru a câștiga mandatul de parlamentar european. Am fost practic cât două stadioane naționale pline ochi.

Un prieten îmi relatează o întâmplare văzută la UNPR, partidul generalilor: "A luat independentul ăla, Simion, cu 4 voluntari și 2 laptopuri de două ori mai multe voturi decât voi.". Ori UNPR i-a avut ca și candidați pe Ilie Năstase și Anghel Iordănescu și milioane de euro bătute în campanie. Cei "4 voluntari" ai noștri au făcut toată diferența, oameni care, altminteri, nu aveau cu cine să voteze, oameni deosebiți, a căror vot nu se poate cumpăra.

Câți am fost cu adevărat, nu vom ști niciodată. Nu mi s-a dat voie să am reprezentanți în secțiile de votare! Unde am avut cunoscuți, au stat cu ochii pe voturile mele și au mai găsit câteva. La București de exemplu, într-o secție de votare din sectorul 6, trei dintre voturile mele ajunseseră în grămada cu voturi PSD. Acolo am avut o doamnă care a cerut renumărarea și mi-a găsit voturile "rătăcite": în loc de 9 voturi am avut 12. Dacă asta s-a întâmplat la București, imaginați-vă ce e în cele 18 000 de secții de votare din toată țara!

Iar nici mai mult, nici mai puțin, de 270 000 de voturi au fost declarate nule la secțiile din România, comparativ cu 4 000 de voturi la secțiile din afara țării. Hai, 50 000, 100 000 de români, or fi mers să își pună ștampila aiurea, ca să anuleze votul, dar nu cred în ruptul capului că tocmai 270 000 au făcut asta. Cererea mea pentru a vedea fizic voturile anulate a fost respinsă de Biroul Electoral Central, în dispreț total față de egalitatea de șanse a unui concurent electoral, în contextul în care nu am avut posibilitatea să am oameni în secții.

Trei săptămâni la rând, politologul Ionuț Apahideanu și matematicianul Dan Șelaru au semnalat pe Facebook mii de nereguli care au avut loc, de la erori de redactare și întocmire,

până la falsuri și la găsirea mai multor buletine de vot în urne decât au fost date alegătorilor. Abia după ce toate termenele de contestare au fost depășite (dintre care, singurul important e cel de 24 de ore din momentul închiderii urnelor, timp în care ai putea aduce probe!), tocmai PSD, cel care a organizat procesul de alegeri, a făcut tam-tam public că i s-ar fi furat voturi. Pe principiul: hoții strigă hoții!

Felul în care UDMR a fost, în schimb, ajutat să treacă pragul electoral de 5% este pur și simplu strigător la cer și o dovadă în plus că funcționează mecanisme subterane când vine vorba de accesul la funcții publice. Nu au ajutat să treacă pragul doar pe cei de la UDMR, mai sunt alte două partide care au fost ridicate peste. Dar în cazul UDMR-ului lucrurile au bătut, de data asta, prea tare la ochi: În Dolj, de pildă, au fost 1.468 de voturi pentru UDMR, deși datele ultimului recensământ arată o populație de numai 192 de maghiari în județ, iar în 2016 au primit 327 de voturi. În Galați, cu 133 maghiari, UDMR a primit 1.376 de voturi acum, în condițiile în care în 2016 a avut 560. Situația e și mai ciudată în Botoșani, unde trăiesc doar 14 maghiari, dar duminică UDMR a primit 934 de voturi, față de 2016, când a „recoltat” 239. Intrând, după alegeri, prin telefon, la România TV pentru a explica de ce am făcut o plângere la DNA în acest sens, l-am avut ca interlocutor pe jurnalistul Bogdan Chireac care a spus că nu contează ce mijloace s-au folosit, e bine că UDMR a trecut pragul, că **întotdeauna UDMR trebuie să treacă pragul electoral**, pentru a nu exista tensiuni etnice. Atunci, întreb și eu, pentru ce mai candidează? Să fie trecuți pragul din oficiu! Pentru ce mai candidăm și noi, restul, dacă rezultatele se cunosc dinainte?

Iosif Visarionovici Stalin susținea că "Nu contează cine votează, contează cine numără voturile.". Ei bine, atât timp cât servicii secrete asigură telecomunicațiile votului (de neimaginat nicăieri, într-o țară civilizată) și îi scot, ca din pălărie, pe unii concurenți electorali câștigători, nu suntem liberi. Când unii se prefac că nu văd, la fel de periculos este. Nu vreau să cădem într-o extremă sau să dau crezare celor care îmi spuneau că am trecut peste 4%, dar va fi o luptă foarte mare pentru a asigura alegeri libere în România, luptă pe care trebuie să ne-o asumăm. S-a vrut distrugerea voinței populare, ducerea ei în derizoriu, controlarea fie și a iluziei că ne putem constitui într-o majoritate care să decidă ceva, orice: acesta este motivul pentru care a fost de-a dreptul batjocorit exercițiul referendumului în România, din 2003, de când s-a trecut la o nouă Constituție și se băgau voturi în plus, cu sacii, în 2009 când oamenii au votat 300 de parlamentari și nimeni nu a ținut cont de părerea lor, până la Referendumul pentru Familie și întrebările schimonosite de la cel pentru Justiție.

Scandalul de la secțiile de votare din străinătate, unde au apucat să voteze numai 370 000 de oameni, este, și el, cât se poate de grăitor. Minim jumătate de milion nu au putut să își exercite dreptul la vot, unii stând și 8-10 ore la coadă. Mulți au renunțat, cu toată dorința lor de a-i penaliza pe cei care i-au alungat peste hotare, departe de neamuri, pământ și țară.

ROMÂNII DIN EXIL

Românii din exil m-au îmbrățișat și m-au pus pe un onorabil loc 4, înainte de PSD, ALDE sau ProRomânia. Nu știu de ce,

poate pentru că mi-am asumat să fiu și reprezentantul lor în Parlamentul European, poate pentru că iubirea de țară o simți mult mai acut atunci când ești plecat.

Mike (Mihai) Tămaș, unul dintre oamenii care au făcut campanie pentru mine, venind din Diaspora, a explicat, într-un interviu, că diaspora mă susține datorită platformei cu care am venit:

Aceasta promovează patriotismul, dragostea de țară, valorile naționale, onestitatea, integritatea și curajul de sta neclintit împotriva unui sistem corupt afectat de incultură, indecență, lăcomie și grupuri de interese.

și descrie situația printr-o analiză percutantă:

Cu siguranță românii din Diaspora nu se simt ca acasă iar majoritatea ar dori să se întoarcă în țară. Din păcate acest lucru nu se poate întâmpla pentru că ceea ce i-a determinat să plece: sărăcia, nepăsarea, problemele, sistemul politic corupt, încă există. Greutățile, nivelul de salarizare, nepotismul, lipsa posibilităților de a evolua pe plan profesional în funcție de merite și de a lucra în anumite domenii iau alungat pe mulți. Există de asemenea și dorința de a le putea oferi un viitor mai bun, mai multe oportunități, propriilor copii.

Scriam, în 2017, despre ei, când am fost 5 zile să îmi lansez cartea **Blocați în labirint** în 5 orașe din Europa:

Pe parcursul celor cinci zile petrecute în Europa, am

observat că solidaritatea diasporei cu cei rămași în țară este o constantă. De multe ori, în ultimii 25 de ani, românii din Diaspora s-au confruntat cu aceleași disfuncționalități ca și noi, în țară (...) Totuși, românii din Diaspora au fost mereu alături de protestele și cauzele civice din Țară, iar la alegeri au încercat să se facă remarcați. Prin mijloacele pe care le au la îndemână, ei sunt activi și caută să rămână în contact cu realitățile din România.

La Barcelona, dar și la Bruxelles, românii spun că sunt puțini față de alte zone. Însă, în ambele orașe, cifrele îi plasează printre cei mai numeroși minoritari, la concurență cu marocanii. Asta, în mod normal, ar putea reprezenta putere de decizie în comunitățile locale unde trăiesc, prin dreptul de vot pe care îl au: de a alege primari sau consilieri locali și a trimite reprezentanți în Parlamentul European. Numai în Italia am văzut că tema frământă comunitatea locală. După mai multe tentative, unele ciudate chiar (Partidul Românilor din Italia era condus de un avocat italian), ultima provocare majoră pentru românii din Cizmă este de a participa la alegerile administrative. Ultimele, cele din iunie, au avut rezultate dezamăgitoare, doar 6% din românii din Italia perfectându-și actele pentru a fi trecuți în listele de vot. Cauzele sunt multiple, nimeni nu-și dorește români la secțiile de votare, nici chiar românii înșiși. Cert este că, atât forțele politice din Italia, cât și cele din România, sesizează potențialul și au încercat să împiedice eventuale coagulări ale grupurilor de români, în care să nu dețină control. Întocmai ca românii ardeleni odinioară, și românii din Diaspora trebuie să își câștige drepturile politice și să impună interesul minorității de care aparțin pe agenda țărilor de adopție.

Și după alegerile europarlamentare, am mers la ei ca să le mulțumesc, să îi cunosc și să construiesc alături de ei. Dragostea cu care m-au primit rămâne într-un loc special din inima mea. În 12 zile, am organizat 12 întâlniri. Desigur, cârcotașii aveau o singură preocupare: de unde ai bani? Nu am pozat, m-am și fâstâcit în acele momente, dar am ținut fiecare pliculeț sau foaie pe care ei mi-au pus-o în mână, ca pe un ajutor al lor pentru ce aveam de îndeplinit mai departe. Desigur, nici de acum înainte, nu vom putea să facem nimic fără ei, fără implicarea și energia lor. Din Birmingham, Wolverhampton, Londra, Bergamo, Cesena, Rimini, Torino, Firenze, Roma, Terni, Padova, Parma, Madrid, am cules aceleași gânduri și am văzut aceiași oameni: cu dor de țară, plecați marea majoritate de 10 ani, cu o situație materială acolo, dar totuși străini, fără planuri imediate de revenire, dar cu un dor și o dorință, de cele mai multe ori ascunsă.

După redeschiderea granițelor în 1990, și apoi după ce românii au câștigat dreptul de a călători în Uniunea Europeană fără vize, am asistat la plecarea din țară a milioane de conaționali. Am devenit a doua națiune din lume, după Siria, cu cei mai mulți cetățeni care și-au părăsit țara de origine în ultimele decenii. Cauzele pentru care milioane de români au plecat în Occident, pe care le regăsiți și în enumerarea făcută de Mike, sunt legate de problemele de acasă: jaful anti-național, sărăcie, scăderea nivelului de trai, degradarea morală a societății, in justiția și inechitatea socială, promovarea incompetenței prin politizarea tuturor

instituțiilor și multe altele, care i-au împins pe români să ia drumul străinătății.

Și totuși, pe fondul acestui fenomen, România a beneficiat în ultimii 10 ani de peste 50 miliarde de euro, banii trimiși acasă de românii care muncesc afară, cifră care depășește nivelul investițiilor străine din aceeași perioadă. Tot ca urmare a acestui fenomen, românii au avut ocazia să povestească lumii despre noi, câteodată în mod direct, de cele mai multe ori probabil în mod indirect prin caracter, prin stoicism, prin conștiinciozitatea lor – în fabrici, în universități, în spitale, în corporații, îngrijind bătrâni, făcând curățenie sau culegând căpșuni. Majoritatea celor care au plecat, au plecat pentru a munci, iar prin seriozitatea și demnitatea lor au contribuit la crearea unei alte imagini pentru România în străinătate, una mai bună, mai reală, mai caldă. Desigur, nu doar favorabile au fost aceste experiențe, dar cele nefericite nu pot purta, cu siguranță, caracter de majoritate, cum vor unii să arate.

Prima datorie a statului România față de comunitățile românești din Uniunea Europeană este aceea de a le proteja drepturile și libertățile deținute în calitate de cetățeni europeni și de a sprijini eforturile acestora de păstrare a identității culturale și lingvistice. Câți dintre copiii românilor din țările de adopție mai vorbesc limba română? Nu întreb câți o învață într-un cadru instituțional.

În același timp, unul dintre interesele principale ale României în plan european trebuie să îl constituie valorificarea și protejarea resursei extraordinare pe care o reprezintă diaspora românească, comună României și Republicii Moldova, prin revenirea acesteia într-o țară mai mare, mai

puternică, atractivă din punct de vedere economic, social și politic, care se bucură de stabilitate socială și viziune politică.

Se întâmplă asta? Cu siguranță, nu. Partidelor politice „le pasă” de diaspora doar în momentul în care vor să-și atragă capital electoral. Până acum, niciun partid nu a venit cu un plan concret de a aduce diaspora înapoi în țară și niciunui politician nu i-a păsat, cu adevărat, de problemele românilor din diaspora, cel puțin nu îndeajuns încât să încerce să facă ceva pentru rezolvarea lor.

Ce vor oamenii ăștia? Cam ce vrem toți:

Dorim să fie mai bine și, cu siguranța, poate fi mult mai bine. Dorim să se lucreze la îmbunătățirea nivelului de trai, să fie apărut statul de drept, să fie garantată independența justiției, să nu mai existe incompetenți în funcții publice (la orice nivel), să dispară corupția, să se dezvolte infrastructura, sănătatea și educația. Pe scurt, vrem o clasă politică ce luptă pentru România.

Aș fi mincinos ca să mă profilez eu în unicul apărător al acestor români. Au nevoie de reprezentanți din rândurile lor, de depășirea fazelor inerente prin care am trecut și noi, în țară, dezamăgiți de liderii noștri. Un lucru îl știu sigur: tot ce e românesc peste hotare trebuie sprijinit, iar eu unul am prins drag de ei, la fel cum aveam față de basarabeni, bucovineni, maramureșeni sau timoceni, și voi fi acolo să îi sprijin în această bătălie, crucială pentru toată națiunea noastră. Cât timp se vor naște copii români care nu vor mai vorbi româna și nu îi cunosc originile, înseamnă că am pierdut.

VIZIUNE!

Viitorul nostru ca civilizație depinde de o nouă abordare față de națiunea română, în totalitatea ei. Nu putem și nu trebuie să vorbim de țară și de diaspora, doar pentru că avem un stat la București ai cărui beneficiari nu sunt românii, ci familiile care îi dirijează în folos propriu resursele.

Există o singură Românie, iar definiția ei primă o constituie oamenii, limba, cultura, trecutul istoric pe care îl împărtășim. Astfel, fie că trăim la Roma sau Londra, în Cernăuți sau Chișinău, în Poroșcovo sau Madrid, Ialoveni, Timoc, Bruxelles, New York sau Tiraspol, suntem toți România și avem toți o responsabilitate pentru eliminarea mafiei din țară și crearea statului pe care ni-l dorim.

Fie că ne place sau nu, proiectul nostru de țară e același ca acum 100 de ani, e același ca acum 500 de ani. Reîntregirea. Unitatea teritorială, unitatea națională, respectarea drepturilor fiecărui cetățean, indiferent de etnie, religie, orientare, statut economic. Libertatea. Despre asta suntem noi, românii, despre asta am fost întotdeauna, despre libertate și unitate. Nu e nevoie de alt brand, nu avem alt proiect de țară.

Clasa politică actuală și-a irosit, în 30 de ani, legitimitatea și, odată cu ea, a risipit mare parte din coerența societății românești. Aceasta trebuie reunificată. Este motivul pentru care credem cu tărie în reșezarea administrației pe principiul competenței și al demnității naționale.

Jumătate din națiunea română trăiește peste hotarele actualului stat. Dacă nu transformăm acest dezavantaj într-un

avantaj și gândim în continuare în termenii oamenilor mici care ne conduc, vom pierde.

Oriunde există comunități importante de români, aceștia trebuie să se organizeze politic și să participe în actul administrativ. Așa vom putea face noi ce era de datoria republicii actuale să facă: să obțină drepturi politice pentru români, chiar dacă trăiesc în Republica Moldova, Ungaria, Serbia, Ucraina, Grecia, Albania, Italia, Spania sau Marea Britanie. Fără o Țară-mamă protectoare, copiii (românii) sunt datori să se organizeze socio-politic oriunde sunt ei.

Statul mafiot actual se teme de votul electronic, de românii din străinătate, pe care i-a alungat să producă bani peste hotare și pe care nu îi poate controla. Se teme de digitalizare pentru că asta le va afecta birocrăția nesfârșită și oamenii pe care îi poate dirija prin angajări. De asta nu îi veți auzi pe vreunii că vor să elimine impozitele și piedicile puse antreprenorilor (pentru că vor avea mai puțin de furat). Pe această caracatiță, fie o anihilăm total și o alungăm din fruntea statului numit ROMÂNIA, fie putem considera că suntem un popor fără stat propriu și avem o Patrie numită ROMÂNIA, compusă din noi, toți vorbitorii de limba română de pretutindeni, care trebuie să își poarte singuri de grijă.

Nu în ultimul rând, România, ca stat viabil, nu capturat de interese, grupuri interne și internaționale, România suverană, România ca stat al națiunii române, poate și trebuie să își asume rolul de lider economic, lider de opinie și principal partener al viitorului proiectul european, în Europa Centrală și de Est. Asta stă în poziția noastră geografică, în istoria noastră

și în destinul nostru. Și de asta am spus „România MARE în Europa”.

Mergând mai departe, din dezastrul care este, în acest moment, sistemul educațional, putem oferi un model pentru tot mapamondul. Iar tocmai slăbiciunea din prezent, degringolada totală a școlii românești, poate reprezenta avantajul de a putea porni de la zero un model nou, acum când întreaga lume nu se regăsește. Nimic nu poate fi schimbat și pus pe un făgaș de normalitate dacă sistemul educațional nu va fi înlocuit pe de-a întregul, nu cârpit prin fel de fel de reforme care nu au substanță. Noi, românii, putem și trebuie să oferim o altă gândire despre viitorul acestei lumi. De 200 de ani întreaga omenire își educă copiii utilizând un sistem cu ajutorul căruia s-a realizat o uniformizare a intelectului, de transformare a indivizilor în populații. Această uniformizare a servit fie dezvoltării armatelor gata de atrocități împotriva umanității, fie asigurării bazei de consumatori care să absoarbă supraproducțiile. Așa cum spunea și Eminescu, genialitatea nu poate izvorî din uniformizare, din globalizare. Dacă nu exista identitate, creativitate, discernământ, spirit critic, manifestarea specificului fiecărei nații, nu putem identifica soluții pentru problemele globale la care trebuie să facem față în viitorul apropiat. Și, negreșit, ele vin, pentru toată planeta.

Cum reușim să înlocuim actualul sistem educațional? Simplu! Punând în practică ceea ce și-a dorit Spiru Haret și, mai târziu, Nicolae Iorga să se întâmple cu sistemul de învățământ românesc. Iorga își imagina școala ca un loc de regăsire a întregii comunități, cu ușile deschise zi și noapte, în care

părinții și copiii să se poată întâlni, să poată schimba păreri, lucra împreună și învăța împreună, un loc din care fiecare copil să plece mai îndemânat, un loc în care teoria să fie o confirmare a practicii și nu felul principal de educare al copiilor. Școala trebuie să devină locul în care practica și teoria își dau mâna, în care educația financiară se poate aplica valorificând bunurile realizate în ateliere de microproducție precum și în microferme. Școala trebuie să devină un mediu de dezvoltare, care să se muleze pe specificul și posibilitățile fiecărui copil, nu un sistem care forțază să îmbrace aceeași mărime de haine tuturor copiilor. A sosit momentul să îndeplinim dorințele înaintașilor noștri, să îi repunem în valoare și să oferim lumii un model de civilizație pașnică, nedistructivă, cu respect față de tot ce este în jur. Nu avem o resursă mai importantă decât oamenii și, de aceea, trebuie să facem tot ce este necesar pentru educație, oriunde am fi.

CE AVEM DE FĂCUT? LUPTA!

Nu este nimic mai de preț în viața asta decât să lupti pentru poporul tău. Este concluzia la care am ajuns în toți acești ani, iar abandonarea acestei lupte nu este nimic altceva decât lașitate.

*„O luptă-i viața; deci te luptă Cu dragoste de ea, cu dor.
Pe seama cui? Ești un nemernic Când n-ai un țel
hotărâtor. Tu ai pe-ai tăi! De n-ai pe nimeni, Te lupți pe
seama tuturor”* zicea un prieten de-al meu care scria
poezii, tot George pe numele lui.

Chiar și singuri dacă suntem, avem datoria să luptăm până la capăt. Eu asta voi face, iar decizia mi-am conturat-o în anii aceștia în care m-am lovit de toate piedicile sistemului.

Am 33 de ani, nu am nicio bogăție personală acumulată și nici contracte și angajamente cu statul, indiferent sub ce formă. În acești ani, am depus toată energia mea pentru dreptate, libertate și adevăr. Este timpul să dăm exemple: de aceea voiam să donez

90% din salariul meu de europarlamentar, de aceea nu mă voi atinge de aceste forme de bogăție materială, care, în acest moment nu fac decât să corupă chiar și sufletele cele mai pure. E un angajament pe care îl iau la acest nou început de drum: să dau tot ce am poporului român, pe principiul enunțat de un mare român: „Nimic pentru mine, totul pentru Țară”.

Cine s-ar fi așteptat ca să dau înapoi din zona politică după bătălia de la europarlamentare, nu mă cunoaște: nu am renunțat niciodată la o luptă. Trebuie să cutremurăm acest sistem corupt și, pentru asta, trebuie să folosim toate mijloacele pe care le avem la dispoziție, iar puterea politică este epicentru. Am promis celor care m-au sprijinit în campanie că, orice ar fi, mergem mai departe. Și așa vom face! E nevoie de implicarea voastră, a tuturor, teoretic 120 000 de

oameni pe 26 mai, cu siguranță mult mai mulți în realitate. Totodată, e nevoie de UNIRE într-o entitate comună la care să ne aducem contribuția: doar așa putem reuși.

Scriu aici, pe scurt, cum văd eu această entitate, cum cred, după toți anii aceștia de experiență, că se poate să reușim, fără să am pretenția că dețin adevărul absolut. Din păcate, prea mulți cred că dețin adevărul absolut și nu sunt capabili să găsească punctele comune. E nevoie de mult mai mult, e nevoie de mai mulți, dar asta este singura cale.

Lupta noastră este pentru a avea o ȚARĂ, adică un stat care să servească națiunea română. În acest moment, nu avem așa ceva. Statul din prezent, România, nu este o țară românească. Pornim așadar pe calea unei entități politice, prima care să lupte pentru națiunea română. Unde se duce această luptă, din punct de vedere geografic? În interiorul formațiunilor statale de astăzi, și dincolo de state, oriunde se vorbește și se simte românește.

Ca mine, ca voi, mișcarea asta politică trebuie să fie cu totul diferită față de ce s-a vehiculat în spațiul public în ultimii 30 de ani. Trebuie să fie un exemplu că lucrurile se pot face și altfel: fără acceptarea ca membri a celor care au avut legături cu jefuirea statului, fără acceptarea de privilegii pentru parlamentari și partide, cu principii și valori bine-definite din start, cu drept de decizie numai pentru cei capabili să ia decizii. De asemenea, cred cu tărie că ne trebuie o mișcare în primul rând MORALĂ!

Vă dați seama ce vor râde cei cu burta până la urechi? Auzi tu, MORALĂ! Sunt pregătit ca ei, prin toate slugile și

instrumentele lor, să mă numească în fel și chip. Și voi trebuie să fiți gata să vă asumați acest risc. Apoi vor pune forțe mai serioase la bătaie. În cele din urmă, cuprinși de furie și neînțelegând cum nu ne pot reduce la tăcere prin bani, șantaj sau amenințări, vor încerca eliminarea noastră fizică. Și vom reuși!

Odată și odată, tot trebuie să distingem binele de rău. Și atunci vom vedea că nu banii contează, indiferent cât de mulți sunt. Până acum ne-a condus doar răul, pentru că fundamentul era greșit. Dacă înțelegem că sufletul primează asupra materiei, avem șansa noastră de a reuși.

Dacă nu așezăm corect, din start, această mișcare politică, din punct de vedere doctrinar și al pilonilor de bază, vom eșua în ce avem de făcut. De aceea, valorile, principiile și mijloacele pe care le avem la început trebuie să ne diferențieze clar de ce am avut până acum.

Doctrina noastră trebuie să fie una a iubirii de frate, a Unirii. Familia, Credința, Patria, Libertatea sunt valorile esențiale pe care trebuie să le avem la temelia acestei acțiuni.

Veți spune că astea sunt chestii filosofice și intangibile. Și că celelalte partide nu au astfel de valori. Mă veți întreba unde sunt Învățămintul, Sănătatea sau Infrastructura.

Acestea sunt mijloace INDISPENSABILE, care vin să ducă spre propășire un neam, dar dacă ele nu au la bază valorile pe care fundamentăm viitoarele generații de oameni din funcții publice, vom avea în continuare hoți și străini de neam care să decidă pentru noi, în defavoarea noastră.

De asemenea, dacă nu înțelegem că propășirea este, atât materială, cât și spirituală, când vom înțelege că nu putem mânca bani și trebuie să fim în comuniune atât cu ceilalți, cât și cu mediul înconjurător, vom fi niște cetățeni EDUCAȚI. Educația și Meritocrația trebuie să fie în centrul proiectului nostru.

Veți întreba, poate, că de ce familie. Dar, de pe vremea când am devenit conștienți, când bunicii noștri ne duceau duminica la biserică, la bază a fost familia. Ea a fost celula de bază a civilizației acestui spațiu. Bună, rea, este stâlpul unei societăți cu rădăcinile adânc înfipite în pământul Țării. Dezastrul demografic care are loc în acești ani cu poporul român este cel mai mare rău care ni se putea întâmpla, cât toate relele enumerate la un loc. Fără a proteja familia, fără a încuraja natalitatea, vom dispărea ca neam.

Veți spune că de ce credință, de ce Dumnezeu.

Ei bine, asta a stat la baza formării noastre ca popor.

Ei bine, asta au vrut comuniștii să distrugă din start. Doctrina lor spune clar că omul trebuie rupt de credință. A noastră ce spune? Văd, deloc întâmplător, că principala preocupare a unor organisme media este să batjocorească oamenii cu credință.

Tot nu mă credeți? Citiți și recitiți acest citat din SunTzu, Arta Războiului, scris acum trei mii de ani:

Taie-le rădăcinile, acoperă-le cerul, dezbină-i, făi să se rușineze de ceea ce sunt. Astfel, nu va trebui să lupți pentru a-i cuceri, pentru că, speriați de ceea ce vor fi devenit, te vor implora pe tine să vii și să-i salvezi de ei înșiși.

Nu în ultimul rând: Democrație și LIBERTATE.

O să fiu dur, voi avea poate cea mai dură atitudine din toate atitudinile mele publice de până acum, dar nu există o altă șansă. Ori eliminăm caracatița instalată peste fluxurile materiale de la nivelul acestui stat, ori putem considera că nu mai avem niciun stat, suntem precum tătarii sau kurzii și trebuie să ne purtăm singuri de grijă. Singurul fel în care putem elimina caracatița este reducerea drastică a taxării, eliminarea multor impozite și folosirea resurselor de pe teritoriul nostru în folosul poporului român, nu al altor grupuri criminale, interne sau transnaționale.

Oamenii să decidă singuri ce fac cu banii lor, fără să le fie taxată munca. Eliminarea impozitului pe muncă ar reprezenta măsura optimă prin care putem să ne aducem înapoi o bună parte din concetățeni, alături de reformarea din temelii a statului, pe baze naționale și meritocratice. Capitalul românesc trebuie dezvoltat iar împovărarea antreprenorilor cu impozite pe salarii și contribuții sociale, cele mai mari la nivelul Uniunii Europene, nu fac decât să îi descurajeze și să producă, iarăși, dezbinare: angajații de la stat contra cei din privat, clase sociale, una împotriva celeilalte.

Vor veni, desigur, mulți din rândul sistemului mafirot care să spună că nu este posibil așa ceva, că de unde vom mai avea sistem de sănătate, de exemplu. De parcă, în acest moment, sistemul sanitar folosește altcuiva decât abonaților la banii noștri din zona politică. Și cum e în sănătate, e peste tot, de la drumuri, la păduri, până chiar și la adăposturile de animale fără stăpân. Nu mai revin cu multe alte exemple concrete, pentru că le cunoaștem toți. Fără să mai dăm bani caracatiței acestui stat capturat, putem decide chiar noi înșine unde ne tratăm și ce facem cu banii noștri. Asta înseamnă libertate!

Iar din punctul de vedere al resurselor naturale, suntem una dintre cele mai bogate țări din Europa. E timpul ca să transformăm asta într-un avantaj pentru națiunea noastră și să ne recăpătăm rolul de stăpâni.

Nu contează cât de mult va dura, nu contează cât de greu e drumul, trebuie să reușim!

CUPRINS

Sunt câmpiile noastre, și munții tot ai noștri	5
Cum am crescut	15
O republică mică condusă de oameni mici	22
Subteranele puterii	35
Marșul Centenarului	40
Renaștem din resturi împrăștiate în istorie	49
Cum a fost în prima luptă	53
UDMR, ciuma verde: cum era să fiu omorât	63
Cât de libere sunt niște alegeri “democratice”?	76
Românii din exil	79
Viziune!	85
Ce avem de făcut? LUPTA!	89

